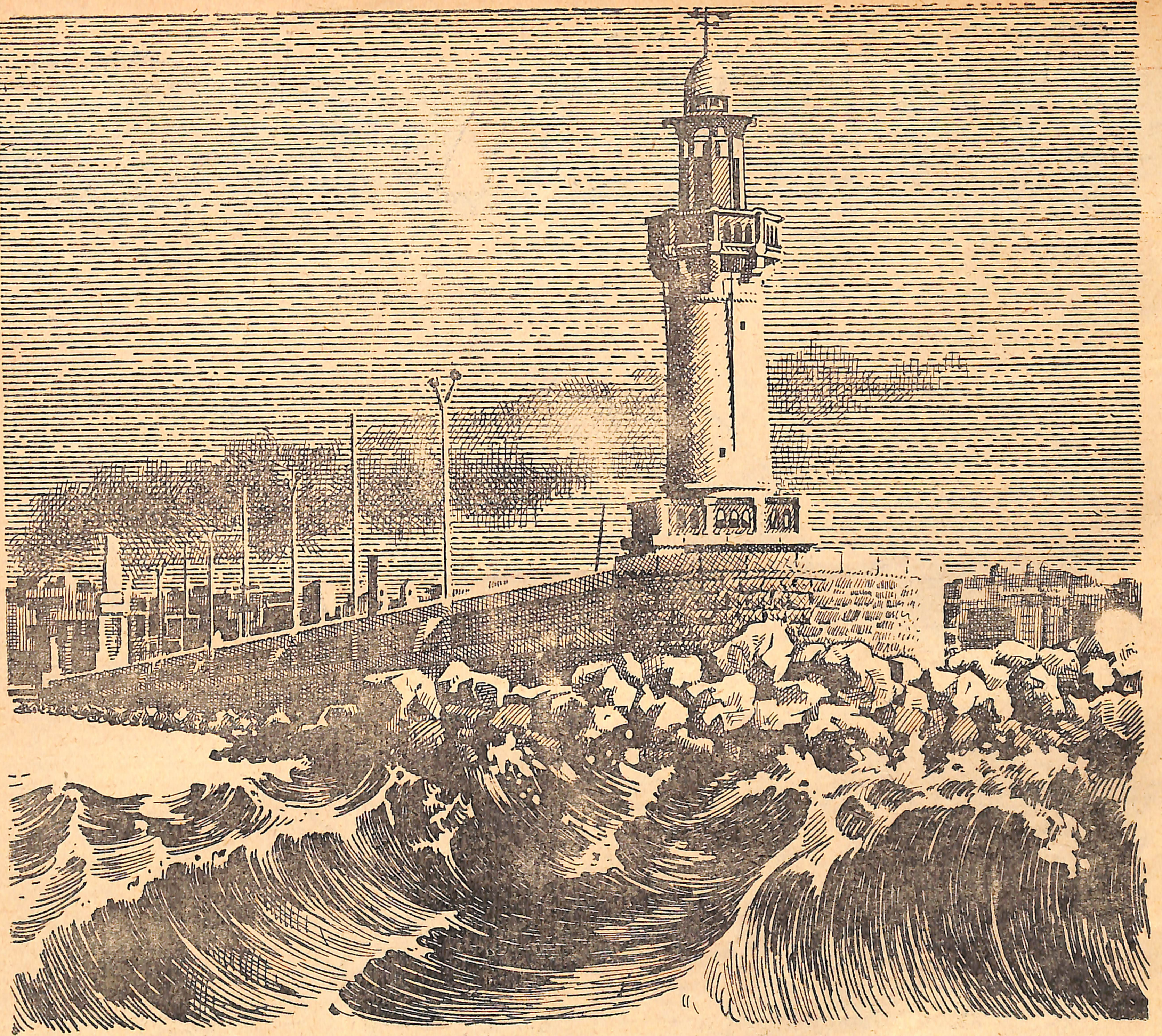
Akbaba

İstanbul plâjlarının kalbini fetheden, Madanoğlu Ankaraya' döndü...

Herkesin kalbinde bir arslan yatar!

Her tedbir emniyet için...

Tasarruflarınızı TÜRKİYE İŞ BANKASI'na yatırmakla paranızı emniyet altına almış olursunuz... aynı zamanda, senenin en zengin ikramiye çekilişlerinde şansınızı denersiniz. Üstelik % 6,5'a kadar faiz alırsınız.

Vadesiz hesaplarda her 200 liraya, vadeli hesaplarda her 100 liraya ayrı bir kur'a numarası verilir. Kur'a numaralarınızı keşidelerden 15 gün evvel hesabınızın bulunduğu Şubemizden öğrenebilirsiniz.

Tasarruflarınızı 10 Ağustosa kadar İş Bankasında toplıyarak yılın üçüncü çekilişine katılınız:

Bu çekilişte:

15 Apartman-Dairesi
2 adet 100.000 lira
25 adet 5.000 lira
25 adet 1.000 lira
ve 3300 kişiye çeşitli para ikramiyeleri

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

d - 719

Faal. 576/17

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

SAHİP VE BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ :

Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Yaşar Özen, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Örsan Öymen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası

Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.
Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLÂN FİATI :
Kapak içi, santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 487 — Yıl : 38
13 Temmuz 1961
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Kitap, Sıfır, Cop!

BU yıl, tek kelimesi değişmiyen bir haberi yine gazetelerde okuduk: «Üniversitede imtihan sonuçları çok düşük!»

Bu, bir değil, iki değil, üç değil. Hep böyle!

Neden?.. Analar, Cumhuriyetten sonra geri zekâlı çocuklar mı doğurmaya başladı?.. Kitap açmak, okumak, çalışmak gençlerimizin katlanamadığı bir fedakârlık mı oldu?.. Nedir bu güz aylarının yaprak dökümünden hazin dökülüş?..

Kimsenin, hiç kimsenin Millî Eğitim Bakanlığının bile üstünde durduğu yok ya... Ama, kalemimizin ucuyla biz dürtsek, biz uyandırsak, biz sorsak ne diyecekler acaba?..

Eğer diyecek sahici bir düşünceleri olsa, biz dürtmeden de söylerdiler şüphesiz. Ama, zorla uykularından uyandırılmanın gevşekliği içinde, en kolay yolu seçeceklerine inanınız:

— Çalışmıyorlar!..

Bu tenbelliğe eklenecek başka suçlar da hemen yardıma koşacaktır: Liselerin düşük öğrenci göndermesi... Geçim zorlukları... Yaşama ve çalışma çevrelerinin yetersizliği... Şu, bu!..

Hemen söyliyeyim ki, bütün bu haklıya benzer, doğruya benzer sebepler, ikinci, üçüncü plânda kalır...

Eveeet, liselerin, üniversite tahsilini başarıyle yüklenecek güçte öğrenci yetiştirmediği doğrudur belki... Ama, bu suç kimindir acaba?

Eveeet, geçim zorluğu içindedir gençlerin çoğu.... Üniversite dışı, belki de ek işlerle ekmeklerini, kitaplarını, kalemlerini kazanmaya çalışıyorlar... Ama, sınav kapısında dökülenler hep bunlar mıdır dersiniz?

Eveeet, yaşama ve çalışma çevreleri yetersiz... Kimi, dört kişinin nefesiyle ısınan ıslak bir han odasında yaşıyor, kimi bir medrese artığında... Ama gerisi?.. Sobalı evlerde, kaloriferli apartmanlarda yaşıyanlar yok mu?..

Ben size, görenlerin göz yumduğu, duyanların kulak tıkadığı asıl suçluyu haber vereyim mi?..

Bu, kitabı ile, âleti ile, dersanesiyle tam bir yetersizlik içinde olan üniversitedir!

Size, sadece bir ucundan görebildiğim manzarayı çizeyim:

Bir dişçi mektebimiz var, bilgili, görgülü, başarılı profesörler, doçentler, asistanlar elinde... Kapısından başınızı uzatıp içeri bakmak, milletçe utanmamıza yeter: Işıksız toprak avlusu, kırık camları, sarsak kapılariyle öylesine perişan, öylesine yoksul, öylesine harabe!

Bir türlü fakülte olamıyan bu okulda, yalnız bizim çocuklarımız mı okuyor?.. Hayııır... Balkanlardan ve Arap memleketlerinden gelmiş nice yabancı öğrenciler de var.

Demek, dişçi mektebimiz, yalnız Türkiye çevresinde değil, sınır dışında da bir varlık.

Şimdi bu okula girmiş gençlerimizi imtihan kapısında seyredelim:

Fizik... Bu çetin dersi, dişçi adayı genç hangi kitaptan, hangi profesörden, hangi öğrenci topluluğu ile beraber okuyor dersiniz?..

Yarınki atom bilginimizi yetiştiren Fen Fakültesinin öğrencileriyle beraber... Kitap o, profesör o, sorular o!..

Kimya mı?.. Dişçi mektebi öğrencisi, imtihan kapısında, eczacı olacak, kimyager olacak çocuklarla yanyana, kader kaderedir!..

Ya anatomi?.. Yarının büyük tıp bilgini ne okuyorsa, yarının diş doktoru da aynı kitapları okuyacak, aynı profesörün karşısında aynı sorulara cevap verecek!..

Size bir şey söyleyim mi?.. Şu ilim dünyası, şu ihtisas dünyası Almanya yok mu?.. İşte orada, bütün bu dersler, kendi ölçüsünde, küçük kitaplarda toplanmış, süzme bilgilerdir. Hocası ayrı, sınıfı ayrı, imtihanı ayrı...

Hayır, hayır!.. Sıfırı yiyip imtihan kapısına gözü yaşlı düşen çocuklarımıza: «Sen tenbelsin.. Sen cevhersizsin.. Sen fedakâr değilsin!» diyebilmek için çok insafsız olmamız lâzım. İnsafsız da değil, hafızasız!

Beyazıt meydanında kurşundan kaçmayan bu gençlik mi kitaptan kaçacak?

Hayııır, biz onların kafasına kitabı, Eumin Yamanoğlu'nun copu gibi indiriyoruz!

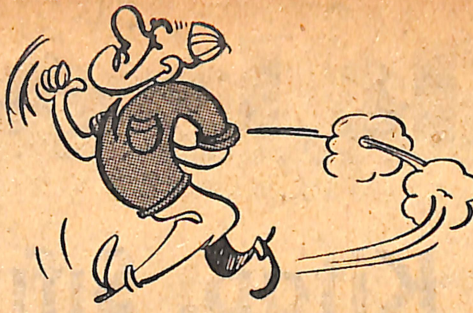
Yusuf Ziya ORTAÇ

Fransa bizden kurbağa istiyor!.. **(Gazeteler)**

— Pek neşesi üstünde...
— Haberin yok mu?.. Parise gidiyor!...

Tarihî Ali Bey

Yazan: FALAN FİLÂN

SEKİZ suç ortağı sanıktılar. Bir akşam üzeri, koğuşların kapısı kapanacağı sırada Cezaevine geldiler. Koğuştaki ranzalara yerleştirildiler.

Bu sekiz sanık içinde en çok dikkati çeken Ali Bey'di. Onun yalnız adını öğrenebildik. Hakkında başka hiçbir bilgi edinemedik. Hiç konuşmuyor, hep uyuyordu, ya da uyurcasına yaşıyordu. Yeri, ranzanın üstündeydi. Geldiğinden beri burada kuluçkaya yatar gibi oraya tünedi, yemek ve helâya gidiş zamanları dışında yerinden hiç kalkmadı. Yatağında oturduğu zamanlar da gözleri kapalı idi. Arada bir başı göğsünün üstüne düşerdi. Hiç bakmıyor, hiç konuşmuyordu.

Adının Ali olduğunu da arkadaşlarından duyduk.

Bir hafta kadar sonra bu sekiz kişinin neden buraya geldiklerini öğrenebildik. Kahvede ileri-geri konuşmuşlar. Bunların mahalledeki siyasî hasımlarından birkaç kişi de «hükûmetimizin aleyhinde konuştular» diye ihbar etmişler. Sekiz sanığın Ali Bey'den geriye kalan yedisi, hükûmet aleyhinde konuşmadık, diye yemin billâh ediyorlardı. Ali Beyin sesini çıkardığı yoktu. Arkadaşları, kendilerinden çok Ali Bey'e acıyorlardı. Çünkü Ali Bey o gün kahveye bile gelmemişti. Ali Bey'in haftada, on günde bir kahveye geldiği olurmuş. Ama, burada nasıl uyur gibi duruyorsa, kahvede de öyle durur, kimse ile iki kelime konuşmaz, çayını içer çıkar gidermiş.

Kendi dertlerini unutmuşlar, ona yanıyorlardı. Yaşlı idi de ondan... Ali Bey, yetmişini aşkındı ama düşkün değildi. Arkadaşlarının söylediğine göre, hiçbir zaman etliye sütlüye karışmamış, siyasetle hiç ilgilenmemiş, her ne kadar ona «bey» diyorlarsa da okur-yazar bile değilmiş.

— Hiç değilse, biz yine partiliyiz, diyorlardı, bu zavallının partisi martisi de yok...

Giyinişinden yoksul bir adam olduğu anlaşılıyor. Ceketinin dirsekleri yamalı, aba pantalonunun diz kapakları ezik...

Aradan günler, haftalar geçti. Ali Bey hep ranza üstündeki yatağında oturarak uyumaktaydı. Buda heykeli gibi öyle durup ve susuk...

Ne bir konuşmaya, ne bir tartışmaya katıldı. Koğuşta o kadar kavga gürültü, o kadar eğlence patırtı oldu, Ali Bey gözlerini açıp bakmadı bile...

Bir gece saat 24 sıraları idi. Ali Bey daha battaniyesinin altına girmiş, yatağa uzanmış değildi. Sırtını vastığa dayamış, gözleri kapalı duruyordu. Onun ranzasının altındaki yatakta arkadaşları toplanmış konuşuyorlardı.

İçlerinden kırk yaşlarında biri şöyle dedi:

— Üzülüp de ne olacak... Üzülmekle elimize ne geçer? Başımıza bir iş gelmiş, katlanacağız. Hem biliyor musunuz, bir bakıma benim için iyi de oldu. Benim hayatımda çocuklarıma anlatacak hiçbir hâdise yoktu. Meselâ benim babam, bize askerlik hâtıralarını anlatırdı; Çanakkale'ye nasıl gitmiş, nasıl harp etmiş, nasıl yaralanmış... Amcam da, Birinci Dünya Harbinde neler çektiğini, sonra nasıl esir edildiklerini anlatırdı. Ben ne anlatacağım çocuklarıma? Hiç... Bundan sonra ben de çocuklarıma hapishaneye nasıl düştüğümü, neler çektiğimi anlatırım.

Bu sözlere arkadaşları gülüştüler. Yukarıdaki yatakta Ali Bey uyukluyordu.

Hapishane hayatını bir macera olarak çocuklarına anlatacağı için neşelenen adam:

— Elbet, dedi, bir gün bunları da tarih yazacak!..

Uyuyor sanılan Ali Bey birden gözlerini açtı, başını alt kattaki yatakta oturanlara uzatarak:

— Tarih yazar mı? diye merakla sordu.

— Sen uyumuyor mu idin Ali Bey? dediler.

— Sizi dinliyordum. Tarih yazacak mı bunları?

— Yazar tabiî...

— Bizim adımızı da yazar mı tarih?

— Yazar elbet. Yazmaz olur mu? Böyle söyliyenler şaka ediyorlardı.

Ali Bey, ranzanın üstünden indi. Koğuşun içinde aşağı-yukarı volta atmağa başladı. Hapishaneye girdi gireli ilk defa böyle canlı görünüyordu. Arada bir arkadaşlarının yanına gelip soruyordu

— Adımız tarihe geçer değil mi?

— Geçer Ali Bey...

— Bir gün bizi adımızla yazarlar?

— Tabiî...

Ali Bey, bir yere yetişecekmiş gibi hızlı adımlarla koğuşun iki duvarı arasında gidip geliyordu.

Gece yarısından sonra herkes yatağına çekilip uyumuştu. Ali Bey o gece hiç uyumadı. Bütün gece koğuşta volta attı.

Sabahleyin koğuşların kapısı açılınca da bütün gün bahçede dört döndü. Sık sık arkadaşlarına:

— Tarih bizi yazacak, öyle mi? diye soruyor:

— Elbette! cevabını alınca da:

— İyi ki o gün kahveye gelmişim, iyi ki konuşmuşum... diyordu.

Arkadaşları onu, o gün kahveye geldiğine, konuşmadığına inandıramıyorlardı.

Ali Bey o geceden sonra dinçleşti, gençleşti. Bahçede kollarını kabartarak, göğsünü şişirerek, başı yukarıda geziyordu.

Eskisi gibi susmuyordu. Ama gevezelik de etmiyordu. Tarihî bir kişiliğe büründüğü için, en normal konuşmayı bile bir vecize gibi söylüyordu. Meselâ:

— Nasılsınız Ali Bey? diye sorulsa, edâlı bir sesle:

— İnsanlık iyi olmaya çalıştıkça iyi olur... gibi sözler söylüyordu.

Arkadaşlarından biri:

— Buyrun, yemek yiyelim! dese, Ali Bey elini kaldırıp:

— Yemek için yaşamamalı, yaşamak için yemeli!... diye hemen bir vecize söylüyordu.

Hızlı hızlı volta vururken, ayağı taşa çarpıp sendelese, hemen doğrulur, parmağını uzatarak bir vecize uydururdu:

— Ayağını taşa çarpan, başını korumalı!..

Tarihî Ali Bey diye lâkap taktılar. Gerçekten tarihî olan Ali Bey pek az konuşarak, konuşunca da büyük büyük lâflar ederek günlerini geçirdi.

Yargılanmada yedi arkadaşı beraet etti. Ama Tarihî Ali Bey mahkûm oldu. O gün kahveye gelmediğini, kahvede de konuşmadığını tanıklar mahkemede söylemişler. Ama Tarihî Ali Bey, göğsünü kabartıp:

— Kahveye geldim. Kahve medeniyetin kulübüdür. Ve ben kahvede konuştum. Çünkü insan konuşan hayvandır. Ve dedim ki...

Diye başlayıp bir nutuk çekmiş, kendi itirafı ile de mahkûm olmuş.

Tarihî Ali Bey, şimdi hayatından çok memnun, Cezaevinde dinç adımlarla dolaşıyor, nutuk verir gibi konuşuyor, vecizeler söylüyor. Kendisini tarihlerin yazacağına iyice inanmış. Öyle mutlu bir rahatlığı var ki!

Piyasada durgunluk var:

— Sana bir müşteri var... Ama bu yıl mı desemmm, gelecek yıl mı desemmmm?...

NE YAPACAK

Yaz geceleri, Boğaz sularına demirleyen harp gemilerini seyre doyum olmaz: Bu çelik devler, karanlık içinde ışıktan birer biblodur sanki... Hele akşamları, şehir hattı vapurlariyle yanlarından geçerken gıcır gıcır yıkanmış güvertelerinde beyaz üniformalariyle dolaşan denizciler bütün bakışları üzerlerine çekerler... Bilhassa şık ve süslü elbiselerini giyerek güvertede akşam gezintilerini yapan bahriyeli subaylar genç kızların yüreklerini içten içe ürpertirler... Herkes uzaktan denizcilerin bu yaşayış tarzına gıpta ile bakar. Amma, hiç de böyle dıştan göründüğü gibi değildir bu hayat: Barış zamanı bile, sık sık sefer hayatı yaşıyan denizciler o sırada sefer halinde iseler, İstanbul'u yalnız akşam üzerleri istirahat zamanında, uzaktan seyretmekten başka bir şey yapamaz; hattâ evlerine bile gidemezler... Bütün günlerini ise güneşten cehennem gibi kızmış zırhların altında yarı karanlık, dapdaracık taretlerin içinde, top başında, yağ kokan makina dairelerinde talim ile geçirirler. Denizaltıcıların hayatları ise bundan da ağırdır. Artık bu deniz subaylarının sefer sonlarında evlerine nasıl koştuklarını siz düşünün...

İşte bu türlü sık sık tekrar edilen ve her biri en azından onbeş, yirmi gün süren sefer talimlerinden sonra bir gün, Harp filosu ansızın esas üssüne dönmüştü. Birkaç gün istirahat etmek ve çamaşır değiştirmek üzere, nöbetçiler hariç, bütün subaylar gemilerinden fırlayarak evlerine koşmuşlardı. Evlerine seğirten subaylar arasında, yeni evli genç bir deniz yüzbaşısı, kapıyı emirberi Temel'in açtığını görünce şaşırdı:

— Ne o Temel?... Hanım nerede?... diye sordu. Temel:

— Te, biraz evvelden komşuya cittu yüzbaşım, diye cevap verince, genç subay, sert bir sesle emri bastı:

Haydi... Çabuk koş, haber ver... Hemen gelsin!...

Temel yetiştiği bölge halkına has telâşlı bir hava içerisinde seğirtip, komşunun kapısını âdeta dövercesine çaldı. Kapıyı açan evin yaşlıca büyük hanımı, tanıdığı Temel'i karşısında böyle pürtelâş görünce helecanla sordu:

— Hayrola Temel!... Ne var, ne oldu?...

Emireri soluk almadan, Yüzbaşısının acele hanımı istediğini bildirdi. Büyük hanım, eski bir bahriyeli eşi olmasına rağmen, boş bulunup Temel'e sordu:

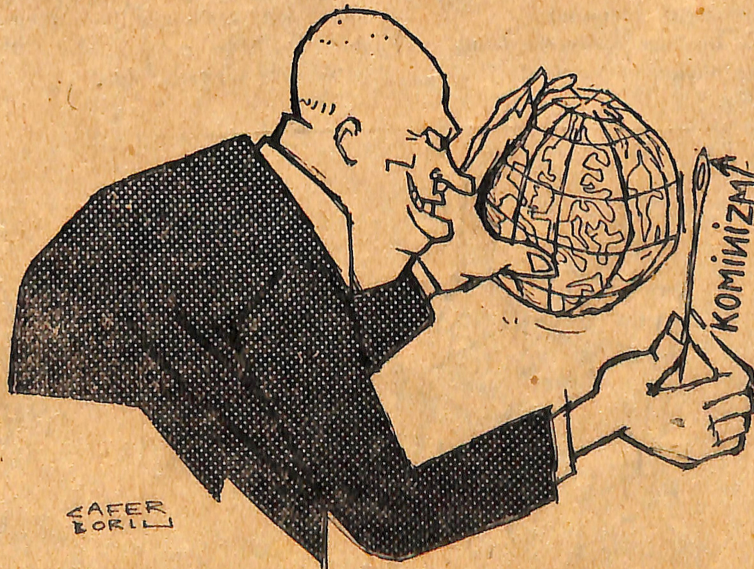
— İlâhi Temel, yüreğimi kaldırdın... Acaba çocuklara mektepte bir şey mi oldu diye ödüm koptu vallahi... Taze daha yeni geldiydi. Acelesi neymiş Yüzbaşının... Ne yapacak?

Temel, kocaman ağzında yayılan mahçup bir gülümseme ile, önüne bakarak mırıldandı:

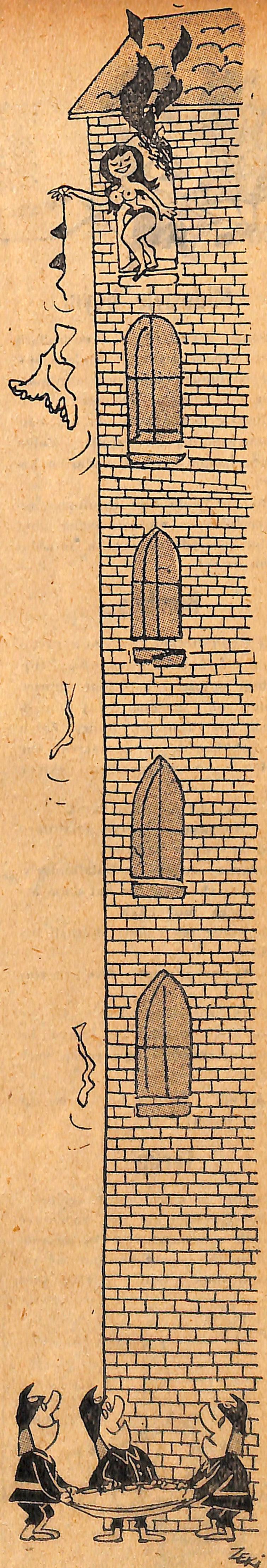
— Gayrı ne yapacağını sen benden iyi bilirsin hanım teyze!...

EMEKSİZ

— Pazar günü Anayasaya ne dedin Fificiğim?..
— Yes!..

Kruşçef — Ah şunu iğnenin deliğinden bir geçirebilsem!..

Strip-tease yıldızı — Külotumu da kurtardıktan sonra, sıra bende!..

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Midesiyle beyni

İsmail Rüştü Aksal Londra'lara gitti. Sebebi şuymuş: «Mide âsâbının beyninden tamamen ayrılması için bir ameliyat geçirecekmiş...» Midesiyle beyni arasında hiç bağ kalmıyacakmış bu suretle. Zaten yoktu İsmail beyde o kadar, o kadar!...

Bu ameliyata tâbi tutulması gereken nice ve nice mideciler var! Onlar gitseydi de ortalık ferahlasaydı azcık!

Bomboş...

CHP nin merkez binasına uğruyorsunuz. Melânkolik ve bomboş. Birbirinin omuzuna şaplaklar yapıştıranlar yok... Sarmaş dolaş olup öpüşen yok. Tamtakır bina... Zaten kalabalıkken de bir tamtakırlık var o binada... Neyin boşluğunu çekiyor ki?...

«— Neredeler?» diyorsunuz.

«— Anayasayı köylüye anlatmaya vardılar.» diyor hademe...

Onların «parlak» aydınlatmalariyle, köylü vatandaş bir kat daha aydınlanacak muhakkak.

Merkezde tek kalan: «Kemalî Beyazid.»

«— O niye gitmedi?» diye soruyorsunuz.

Âdeta özür dileyerek:

«— Efendim tabiî bir idareci lâzımdı merkezde!» diye cevap veriyorlar.

Lâzıııım... İdareci her yere, her zaman lâzım!

Tertip!..

Üstelik de doğru değil galiba... Bütün gazeteler ele aldı, ve nereye gitseniz o konuşuluyor. Bir mecmuanın sahibi sarışın bir hanımla yakalanmışmış... U-uf... Herkes tüm fazilet, tüm sevinç, mesut haberi birbirine aktarıyor... Herkeste bir oğlan doğurtmuş köy ebesi memnuniyeti var. Kimsenin başka tasası yok ne mesut memleketiz!...

Ben derginin sahibi olsam:

«— Ayni şeyi yapmıyan parmağını kaldırsın.» derdim. Kaç parmak kalkardı, yazanların da ayıplıyanların da, ayıplamıyanların da içinden?

Derginin sahibi fütursuzca meydan okuyamaz. Ona buna o kadar kör topal şaşı, şaşırmış, şaşkın dedi ki... Hatırlıyor musunuz, bir hostes meselesine sayfalar kapatmıştı, bütün «erkânıharbiyesini» ayaklara kaldırmıştı da günlerce oturtmamıştı. Bu kadar öğüt veren, açık da vermemeli... Vermeli mi?... Yoksa ben kendisine kardeşçe ve dostça derdim ki:

«— Üzülme, sıkılma, geçer, en geçmiyecek zannettiğimiz şeylerin üstünde bir bardak su içilmiştir, sıkı dur.»

Herhalde, eş (eşini pek bilmem ama) dost ona ayni tavsiyede bulunmaktadır.

Büyük geçmiş olsun!

En komiği o, bu değil. Gene dostları istiflerini bozmıyorlar ve pür ciddiyet;

«— Bu Gülekofillerin bir tertibi» diyorlar...

Tanıdığım Gülek dostum, böyle tertipleri niçin başkası için tertiplesin?...

İşin sonuna kadar mı onun tertibi? Sonuna kadar mı?... İnsaf!... En kıt şey insafmış meğerse...

Meslekdaşlarıma pardon diyerek...

Bir büyük adamımız:

«— Biz bize benzeriz» demiş.

Bir büyük adamımız da:

«Ne mutlu başkalarına» diye eklemiş.

Gerçekten, bizim memlekette olan, hiçbir tarafında yok dünyanın. Dünyanın her tarafında olan da bizim memlekette yok.

Her Allahın sabahı Cemal Gürsel paşayı muhabir arkadaşlarım, Başvekâletin kapısından girerken, veya kapısından çıkarken yakalar ve sual yağmuruna tutarlar. Yirmi defa ayni suali sorarlar, ve ayni suali soruncà tabiî ki yirmi defa ayni cevabı alırlar. Dünyanın hiçbir tarafından bir Devlet Başkanının Allahın günü yolu kesilmez. Dünyanın hiçbir Devlet Başkanını her gün gazeteciler sıkıştırmaz. Arıyorum tarıyorum da kafamda, hiçbir yerde yok bu... Muhabir ağaçlara tırmanır, evet, damlardan atlar, evet. Perdenin arkasına gizlenir, mühim bir «başbaşa» yı hayatı pahasına dinler, evet!... Fakat gündelik sokak ortası konuşması olmaz Devlet Reisiyle... Olur mu?...

Biz bize benzeriz...

Benzermişiz zâhir!...

Bir yıl bu!

Büyük çalkantıların yanında (Madanoğlu'nun istifası, Referandum, seçim falan), küçük çalkantılarla da çalkalanıyor başkent. Bunlardan bir tanesini yukarda söyledik, alelâdenin alelâdesi bir zina meselesi. Haddizatında böyle şeyler üç veya dört kişiyi ilgilendirir amma nedense en azından referandum kadar ilgi topluyor. Biri de bir tâyin!... O da neden o kadar ilgi topladı, onu da anlıyamam... Fatin beyin çok yakın bir kollaboratörünün bir Büyükelçiliğe onanılması... «Nasıl, neden? niçin?... İhtilâl oldu mu olmadı mı?...» Olduuu, olduuu, amma olalı bir seneden fazla oldu!...

Dedikodu!

Uzun zamandanberi ateşler seller (hakikî seller) içinde yüze yüze şakayı unutmuştuk. Hafif dedikoduyu unutmuştuk. Gülmeyi gülümsemeyi unutmuştuk. Etrafı alkol çemberiyle çevrilmiş ve kuyruğuyla kendini sokmağa hazırlanan akrep huyunda suyundaydım ben şahsan... Siz?... Bugün tatlı tatlı, hafif hafif oradan buradan konuşmak istiyorum, işin içine yüksek fikir, orta fikir, alçak fikir katmadan...

Bir zamanlar Ankara'da bir taçsız kıraliçe vardı. Şimdi yok. Avrupa'nın göbeğinde oturuyor şimdi, şen, şatır, rahat... Galiba da evlendi!

Dedikodunun kendine has bir tekniği vardır. Pire kadar bir «doğrunun» üzerine, deve kadar «hayal» bina etmek... İşin doğru kısmı bu kadar. Bunu, hanımı «taçsız kıraliçe» ilân edene ulaştırmışlar, iki kelime söylemiş güya kırbaç gibi:

«— Al-çak kadın...»

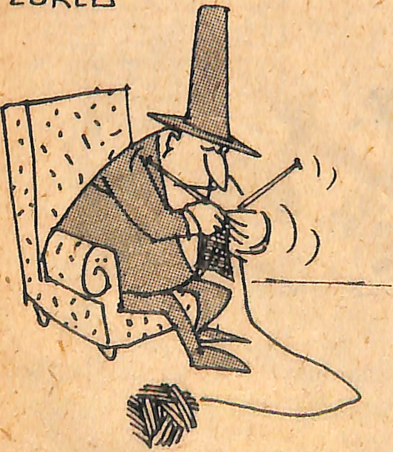
Kime söylemiş, kim işitmiş meçhul. Adamcağızın dörtbir yanı suyla çevrili. Balıklar bile yaklaşamıyor kendisine...

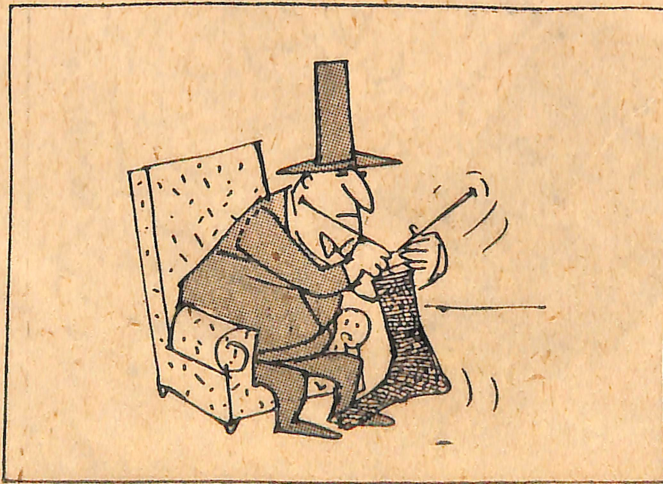
Gözü yaşlı bir yorumlama akibediyor:

«— Ah ah, adam cidden seviyordu... Masallardaki gibi bir aşk idi bu. Bizimkiler sevdiler mi dünyaları gözü görmüyor!...»

Burada duruuun... Durun burda... İtiraz ediyorum. İsyan ediyorum. Reddediyorum. Öyle aşklar bizde yok. Öylesi, «Maddi» diye damgalandırdığımız Avrupalılarda var. Bir Sekizinci Edward, geçkin bir hatuna tutuluyor, bir tekme vuruyor koca İngiltere tahtına tacına, üstüne üstlük de demeç veriyor ağız dolusu: «Onunla paylaşamadığım taht neme gerek» diye...

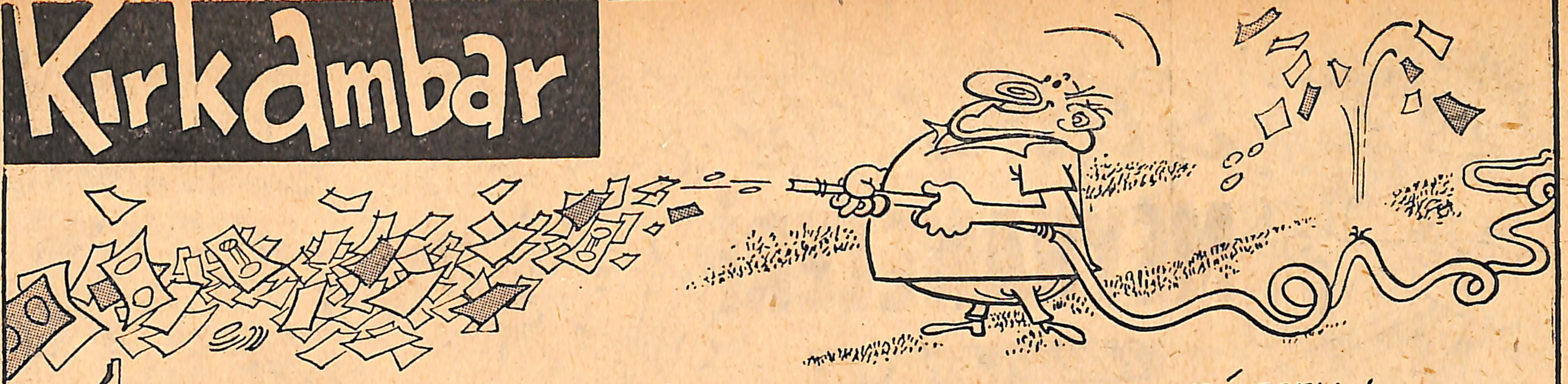
Bir Onassis, süpürgeli cadı kalıbında bir şarkıcıya tutuluyor. Karı-

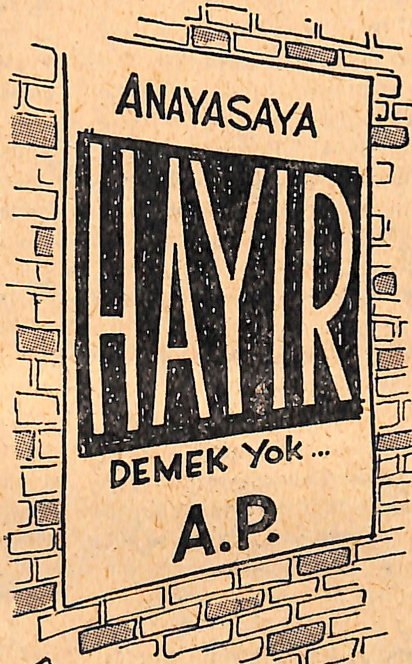
Kırkambar

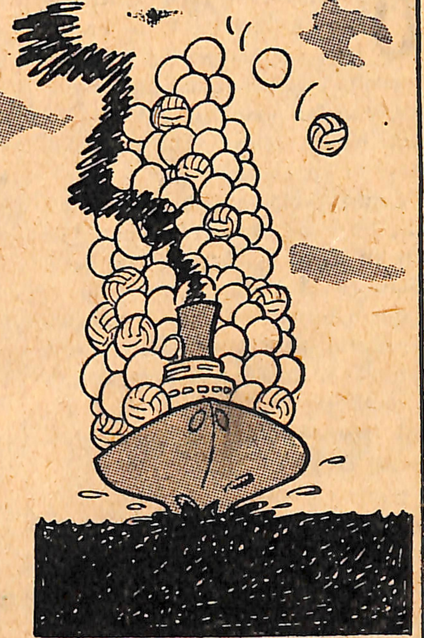
ANADOLU YAKASINDA TERKOS SUYU İLE BAHÇE SULAYANLARA CEZA VERİLECEK !.

FRANCALA 80 GRAM HAFİFLEDİ ...

ADALET PARTİSİ ANAYASAYA "EVET„ DEDİ !..

GOL KRALI METİN İTALYA YOLCUSU !

Semih Balcıoğlu

sı meşhur bir armatörün kızı... Bütün armatörlerin husumetini göze alıyor, yatlarla denizleri köpürtüyor, uçaklarla bulutları şaşırtıyor sevdiğiyle elele bir iki saat dolaşmak için. Salonlar inşa ettiriyor, sırf sevdiği şarkıyı söylesin diye gırtlak gırtlak!...

Bir Mike Tode, Elizabeth Taylora (neyse hiç olmazsa onun yüzü gözü biraz yerinde), âşık oluyor, ilk işi, New-York'taki iki sinemasını ona hediye etmek... (Bizde nafaka bile zor veriliyor...) Bizde mi beylerin dünyayı gözü görmüyor? Amma ne masal, ne masal!... Kendi propagandalarını ne iyi etmişler nasıl etmişlerse. Gerçek bambaşka.

Kazık kadar adam seviyor: «Annemin sözünden çıkmam» diye aşkını feda ediyor. Ana meselâ «seni servetimden mahrum ederim» diye bir tehdit savuruyor. Oğlan tıpış tıpış peşinden gidiyor. Servet denen İngiltere tahtı falan da değil. İki tane «karamsar» cepheli hanla, bir buçuk otsuz toprak!... İşte o kadar. Ondan bile vazgeçilemiyor bizde aşk uğruna...

Onun için bu bizim beylere karşı kullanılan «dünyayı gözü görmüyordu» hükmü kadar yanlış hüküm yok... Bunu böyle bilin!

İşte bu yazıdan sonra ilk defa hanım okuyucularımla aramda bir sempati havasının estiğini sezer gibiyim... **Nimet ARZIK**

SUYA ÇİZGİ :

KADER!

Altmış iki yaşındaki şöhretli Amerikan romancısı Ernest Hemingway, evinin bahçesinde silâhını temizlerken bir kaza kurşununa kurban gitmiş.

Ânî ölümüne pek acıdığımız Hemingway'ın kaderin garip tecellisi olarak şimdi çok satılmış bir eserini hatırlıyoruz: «Silâhlara Veda».

Yaşar ÖZEN

At etinden sosis yapılıyor!.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Denge!

Otuz yaşını geçmiş fikir işçilerinden yüzde ellisinin beyin kanaması, yüzde otuzunun da inme ve yürek hastalıklarından öldükleri belirtiliyor.

Normali de bu değil midir? Yâni, neden ölsünler isteniyordu? Cop iner fikir işçisinin kafasına, iktidarın yumruğu fikir işçisinin kafasına, basın kanunu fikir işçisinin kafasına, memleketin binbir derdi fikir işçisinin kafasına... Eee, bundan daha olağan ne var? Fikir işçisi elbet beyin kanamasından ölecek, şarbondan değil ya...

Ancak, buna göre, bâri dalkavuk dudak kanamasından, pis politikacı dil kanamasından, jurnalci mide kanamasından, koltuk meraklısı «kaide» kanamasından ölse de denge sağlansa... Yoksa, bu gidiş tek yanlı bir gidiş olur.

Baş ağrısı

Selim Sarper, niçin istifa ettiğini soran gazetecilere:

— Başım ağrıyor, demiş...

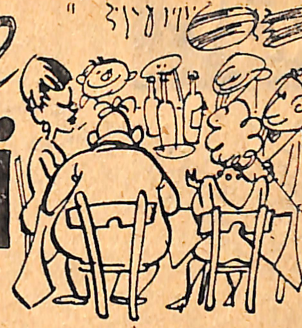
Mübarek cedlerimiz ne doğru söylemişler:

Ecel geldi cihane,
Baş ağrısı bahane!

Hüseyin Korkmazgil

SOSYETE MEYHANELERİ

İlhan Selçuk

ORASI Bizans bodrumlarından arta kalmış iki katlı bir balıkçı meyhanesiydi. Masalar, sandalyeler, şişeler, tabaklar, mezeler, insanlar omuz omuza... Bir köşede balıkçı ağları, dipte tarihî görünüşlü bir kocaman küp.

Şairin dediği gibi biraz «mukassî», biraz sığ, biraz samimî... Pos bıyıklı Ermeni reisler, Rizeli takacılar, Grek markalı Rum deniz adamları meyhanenin ana rengini çiziyorlardı. Saat beşten sonra avurdu çökük, sakalı uzamış, ip kravatlı, çerden çöpten memurcuklar tezgâh başında iki üç tek atarak siyasetten dem vururlardı.

Balıkçılar sessizdiler. Rüzgârdan nasırlaşmış yüzlerine yaşlarının çizgileri derin derin çizilmişti. Büyük gemilerde çalışanlar başka türlüdürler... Birinciler yüzen şehirlerde yaşarlar; ikinciler denizle daha kucak kucağa, daha haşır neşirdirler. Onların hayatında dalgalarla rüzgârların eğitimi çok büyüktür. Rızk denizden çıkacak. Her gün talihin, kısmetin bir başka deyişle Tanrının karşısındadırlar. Bu tevekkül ve kader yapısına meyhane protokolünün vazgeçilmez âdâbını ekleyiniz.

Velhasıl bir başka «hâlet» vardı orada...

Yalnız bir başka halet mi vardı ki... Ucuzluk da vardı.

Ne kadar önceydi, kim götürmüştü hatırlamıyorum. Güzel içki içiliyor, rahat konuşuluyor, az para veriliyordu. Babıâli'ye yakın sayılırdı. Birkaç gazeteci, birkaç sanatçı yavaş yavaş meyhanenin vazgeçilmez müşterileri arasına karıştılar.

Balıkçılar, memurcuklar, gazeteciler, sanatçılar... Bunlar giyimleri, kuşamları, edâları, yaşayışlarıyla pastel renklidirler. Ne çalışan gazeteci, ne bohem sanatçı halkın arasında sırıtır. Meyhane kurşunî ve kahverenginin göze çarpmıyan tonları üstüne devam etmekteydi. Siyah sigara yanıklariyle yer yer lekeli, rengi kaçık muşamba masalar etrafında mezeler ve içkiler lezzetinde bir hayat...

Meyhaneci geleneğe göre Rumdu. Meyhanecilerin çoğu gibi biliyordu işini. Esprisi yerindeydi. Bildiğince müzikten, sanattan hoşlanıyordu. Gazetecilerle sanatçılar âdeta şeref misafirleriydiler. Yavaş yavaş meyhanenin tavanlarında nükteler, fıkralar, şarkılar yankılanmağa başladı. Müşterilerin samimiyeti, her bir kadehte balık ağları gibi düğümlenirdi. Herkes memnundu.

Fakat bir gece...

Bir gece bir kadın göründü orada... Daha evvel kadın gelir miydi? Kimbilir? Herhalde gelse bile gelmiyor gibiydi. Fakat bu kadın, meyhanenin kurşunî, kirli, soluk kalabalığı içinde bu sarışın kadın, eski bir Rembrand tablosu üzerine tüpten yeni sıkılmış çiğ bir limon sarısı gibiydi.

Susuyordu müşteriler. Bir sıkıntı vardı havada. Kadın bir eczanenin vitrinindeki şık ambalâjlı zarif Avrupa müstahzarına benziyordu. Çok güzel, çok muntazam, çok temiz, çok bakımlı, çok parlak... Kendisine ulaşabilmek için önce bir büyük Avrupa gezisine çıkmak, Dior, Rubinstein, Louis Philippe ve emsaliyle tanışmak gerekiyordu. Krem, pudra, ruj, oje, far... Uzun seyahatlerden dönmüş zengin bavulların üstündeki lüks otel etiketleri gibi derisini kaplamıştı. Yüzünde bir meyhanede bile olsa «günün kadını» olmanın hazzı vardı.

Memnundu kadın... Havayı elektriklendiriyordu. Onun orada meyhanede bulunduğunu hissetmiyen tek erkek yoktu. Kendisini gazeteciler dâvet etmişlerdi. Meyhaneci etrafında fırıldak gibi dönüyor. Masasındaki Babıâli esnafı gözünün bebeğine bakıyorlardı.

O gece, balıkçı meyhanesinin havasını değiştiren ilk adımdı. Sonra başka kadınlar... Ve daha sonra başka kadınlar... Artık yadırgamıyorlardı balıkçılar. Kadın gelmiş, kadın gitmiş... Onlar da «Siren» lere alıştılar. Sessiz sessiz köşelerinde içiyorlardı.

Ne çare ki bu kadarla da kalmadı...

Bodrum meyhanesine kadın girmesi önemli değildi belki... Meyhaneye bu kadınların erkekleri de girdi. Bu kadınların erkeklerinin de önemi yoktu. Ama bu erkeklerin cüzdanları da girdi. Bu cüzdanlar bankalardaki bol sıfırlı hesapların yavruları idiler.

Meyhaneye «para» girmişti. Kelimenin bugünkü anlamıyla parrra... Ne ölçü kalmıştı, ne düzen... Meyhanede sohbet etmek imkânı bile kalmamıştı artık. Çünkü meyhanede cüzdanlar konuşuyordu. Cüzdanlar önce memurcukları, sonra balıkçıları, daha sonra sanatçıları ve gazetecileri kovdular. Sonra da meyhaneyi şehrin en lüks semtlerine taşıdılar. Artık orası balıkçı meyhanesi değildi.

★

Bu sefer Ankara'ya gittiğim zaman bir dost:

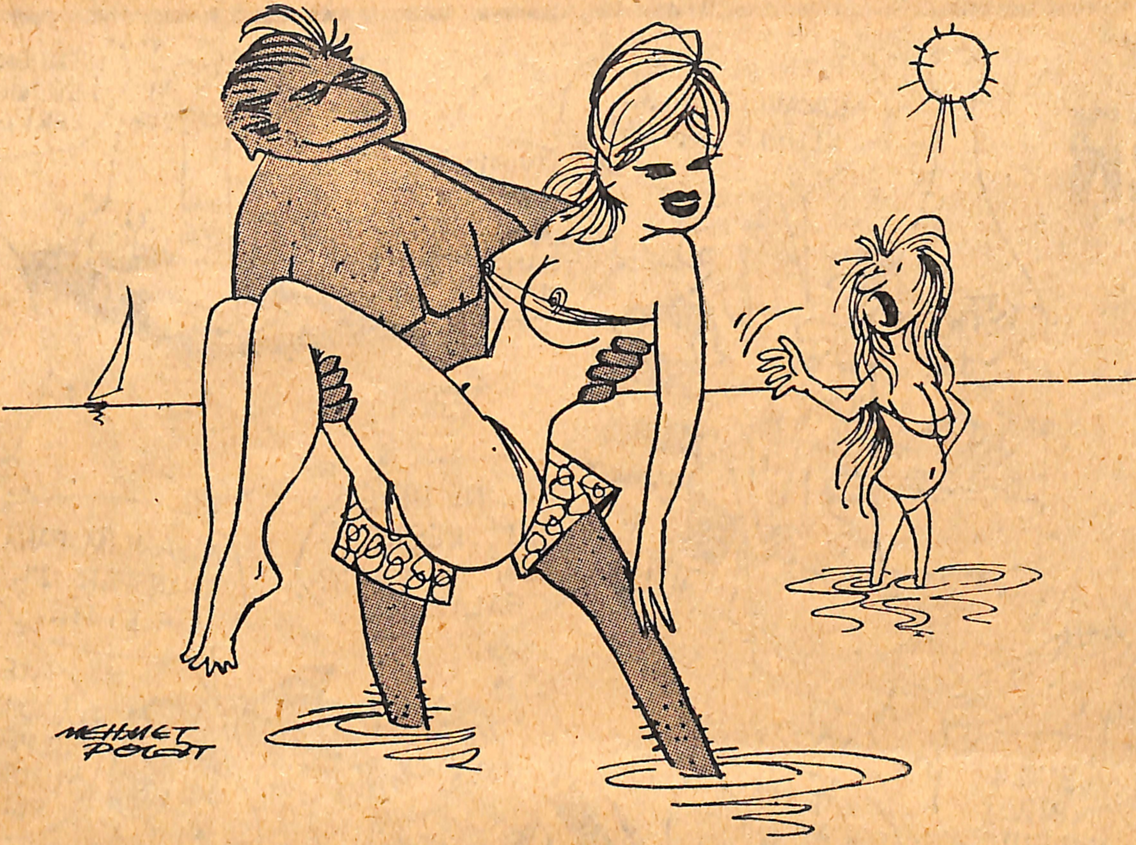
Bir meyhanem var, dedi, güzel içiliyor, rahat konuşuluyor, İstanbuldan taze balık da geliyor.

Gittik. Aaaaa... Bizim askerlik arkadaşlarımızla hep buluştuğumuz Rahmi Baba Meyhanesi. Sahiden güzel yerdi. Ve güzelliği sadeliğindeydi. Hep bildiğimiz efendi efendi bir mütevazi meyhane. Mezeler, kadehler, şişeler geldi. Oturduk. Başladık

İstanbullu bir dansöz, Amerikayı fethetti!.. **(Gazeteler)**

Amerikanın ikinci fatihi!..

— Heeey.... Boğulan o değil, benim!..

sohbeti koyulaştırmağa. Dakikalar, dakikalar... Tam gecenin en keyifli saatinde ve bir şişenin dalgalarında memleketin bütün dâvalarını çözüyorduk ki...

Birden kapı açıldı...

Siz deyin hot-sosyete, ben diyeyim alt-sosyete, ben diyeyim otuz kişi, siz deyin kırk kişi, kadınlı kızlı, gençli ihtiyarlı içeri daldılar. Masalar birleştirildi. Donatıldı. Çığlıklar, kahkahalar, nâralar, sululuk...

Onlara değil, meyhanenin diğer müşterilerine bakıyordum. Hepsi köşelerine sinmiş şaşkınlıkla meyhanenin yeni «müstevli» lerini seyrediyorlardı.

O zaman anladım ki Rahmi Baba'yı da kaybetmişlerdi. Hem de İstanbul'daki gibi yavaş yavaş değil bir baskında...

Evet cüzdanlar bir meyhaneyi daha baştan çıkarmışlardı!...

★

Son yıllarda ortalıkta dolaşan bir soru var, aktüalitesini hiç kaybetmiyen bir soru:

— Nereye gidiyoruz?

Gazetelerimizde, konferanslarımızda, makalelerimizde, kitaplarımızda, demeçlerimizde ,bilirkişi erbabının dudaklarında bir soru:

— Nereye gidiyoruz?

Mektep bozuluyormuş, aile bozuluyormuş, kadın bozuluyormuş, delikanlı bozuluyormuş...

— Bakınız, diyorlar, şu sokağa, şu otobüse, şu sinemaya, şu tramvaya, şu insanlara bakınız... Her şey bozuk, neden bozuk?

Hakları var. Ben bütün bunlara bir şey daha katıyorum:

Meyhaneler bile bozuluyor...

Ben meyhaneciyi sarhoş edip, meyhanenin bile düzenini bozan cüzdandan korkarım. Ben lüks otellerin ruflarında, kulüplerin nefis teraslarında, yalıların şahane verandalarında doymayıp bodrum meyhanesinin pis tezgâhına göz diken paradan korkarım.

Dikkat edelim, içimizden bazılarının cüzdanları çıldırmıştır.

Ayıkları bir tarafa bırakınız, ama meyhaneleri bu cüzdanlardan kurtaralım da bari sarhoşlar rahat etsin!...

İlhan SELÇUK

Hop dedik!..

Şinasi Nahit Berker Kulis'in barına yaslandı:

— Bir bardak cin ve Cinzano istiyorum. Yedi ölçü cin ve bir ölçü Cinzano olacak.

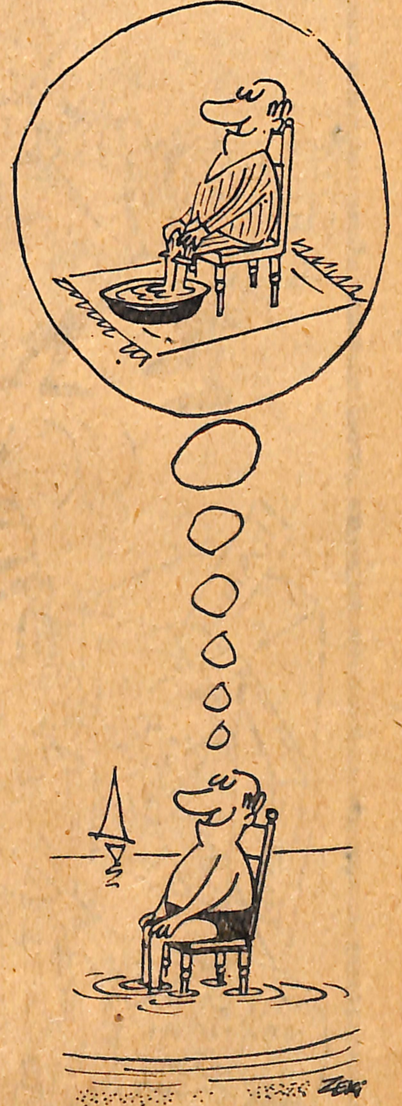
Barmen sordu:

— Bir damla da limon koyabilir miyim?

— Limon mu? Vazgeç oğlum, limonata istediğim zaman haber veririm.

※

Fazla su harcıyanlardan ek ücret alınacak!.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Namus sözü

Genç adam sevdiği kızın önünde dize geldi:

— Canım benim, hayatım, bir tanem... Benimle evlenmezsen ölürüm.

Fakat kız adamla evlenmedi.

Genç adam da sözünü tuttu ve öldü. Ama elli sene sonra...

Hizmetçi

Füsun hanım yeni aldığı hizmetçisine talimat veriyordu:

— Akşam yemeğini sekizde yiyelim. Şöyle Boğaz'a doğru uzanmak istiyoruz.

Hizmetçi keyiflenmişti:

— Peki, dedi, bulaşıkları da dönünce yıkarız, değil mi?

Futbol mevsiminde....

Transfer mevsiminde!...

TRANSFER
İŞTE, BEN DE MUKAVELEMİ BU KLÜPLE YAPTIM!
VİZİTE
İÇERDEN TRANS-FER GÜRÜLTÜ-LERİ GELİYOR
HAYIRLISI OLSUN, BEN DE ŞARAP-SPORA TRANSFER OLUYORUM!
ŞU HAMALI DA TRANSFER EDELİM FORVETE TOP TAŞIR...
HİİÎ... NE HEYE-CANLI! KEŞKE BENİ DE KAÇIR-SALAR...
NİŞANLIM BANA TRANSFER TEK-LİF ETTİ...
İŞTE NİKÂH KÂĞIDIN... KAL-DIR PEÇENİ DE YÜZÜNÜ GÖ-RELİM!
KAÇIRILAN FUTBOLCU GECELERİ
HEY MÜBAREK HEY... ONBİR AYIN BİR SUL-TANI...
İŞTE TRANS-FER AYI GÖRÜN-DÜ... HEMEN ORU-CU BOZUP PARA-LARI YİYELİM
İDARECİ
BEN DE MUKAVELEMİ FESHETTİM!
180
BUNUN TRANS-FERİ İMKÂNSIZ! A-ĞIRLIĞINCA PARA İSTİYOR...
50.000 T.L.
VAY CANI-NA.. HERİF TESLİM BAYRAĞINI ÇEKTİ!
YOLSUZ SİPOR
180 ESKİ OKKA
SATILIK AYAKLAR
LİSTEDE KENDİ İSMİ-Nİ GÖRDÜ GA-LİBA...
BENİ DE TRANS-FER EDİN, ÇOK SI-KI ŞUT ATARIM!
SATIŞ LİSTESİ ALİ ..500 OSMAN 60 DEMİRCİN 80 APO 80.. CARDO 10.. ZIPIR 900
CAFER ZORLU
FABRİKATÖR

ÖKSÜR
AMAN AMAN... SEN ÇOK FENA ÖKSÜRÜYORSUN! BİZİM İŞİMİZE YARAMAZSIN...
OHO OHO 80 BİN OHO
OHO 100 BİN
YA-YA-YA..ŞA-ŞA-ŞA... ŞAMPİYON TAKIM ÇOK YAŞA! HEEY ALLAH... İKİ BABA HİNDİ, PARAYA DA BİNDİ... HEEY ALLAH PİLÂV DA ZERDE, BİZDE PARA NERDE... HEY ALLAH!..
SEYİRCİLER ERDİ MURADINA BİZ ÇIKALIM KEREVETİNE...
YOOOK... YÜZ GÖRÜMLÜĞÜNÜ ALMADAN KALDIRMAM!
MUKAVELE
İŞTE GELİYOR, İÇERİ GİRİNCE MUKAVELEYİ HEMEN İMZALATIRIZ...
MUKAVELE
00
ŞU PARALARA BAK FUTBOLCU OLMAK VARMIŞ!
BİR DE ŞUNLARI GİY KIZIM, BELKİ SENİ DE TRANSFER EDEN BULUNUR...
HAAAAAVYYT ULAN VAR MI BANA YAN BAKAN?..KLÜPTE KUMAR OYNAYAN BEN, SAHADA HAKEM DÖVEN BEN, TRANSFERDE İDARECİLERİ PEŞİNDE KOŞTURAN BEN... SAHADA BİR TEK GOL BİLE ATAMAYAN GENE BEN! TRANSFER MANGIRLARINI RAKIMA MEZE YAPAN DA BEN!..
BU GENÇ OYUNCUYU BİR HOROZ ŞEKERİNE TRANSFER ETTİK...
AAAA?.. BU OYUNCUDA FORMA AŞKI VAR...
SENİ SEKİZ SENELİK MUKAVELE İLE BAĞLADIK!
MUKAVELE
BEN MAHALLEDE TAM KIYK CAM KIYDIM!
YAHU BU MUKAVELE AĞIR, BİRAZ HAFİFLETSENE!..
ŞIK
ŞIKIR ŞIKIR
SEN HALIYI KALDIR DA PARA DÖŞE!.. ABİCİM
1 LİRA 1957
TRANSFER TOPU
HTİİ, ÇOK GÜZEL OYNUYOR HEMEN TRANSFER EDELİM..
DEVREN SATILIK!

AŞK NİZAMNÂMESİ

Averçenko'dan çeviren: VÂ-NÛ

Birinci Kısım

Aşk Nizamnamesinin 7 maddesi

TREN küçük bir istasyonda durduğu zaman, kompartımanımıza boylu boslu, güzel bir kadın girdi. El çantasını ağır raflardan birinin üzerine koyduktan sonra, galiba kendisini uğurlamaya gelenlerle vedalaşmak yahut lokanta vagonunda yemek yemek maksadiyle tekrar dışarı çıktı.

O zamana kadar kompartmanda iki kişiydik: Ben ve bir yolcu daha... Epeyce bir müddettenberi birlikte seyahat ettiğimiz bu yolcu, başını benden yana çevirerek gülümsedi ve:

— Hakikaten enfes bir parça! —dedi— Zannederim dördüncü maddeyi kullanmak suretiyle bu kadın ele geçirilebilir. Ne dersiniz?

Bana bu sözleri söyliyen adamı tanımıyordum. Yolculuk sırasında kendisiyle alâkadar olmamıştım. İlk defa olarak yüzüne dikkatle baktım. Dış şekillerinde belli başlı bir hususiyet yoktu. Sanki pek açık bir lâf etmiş gibi susup benden cevap bekledi. Fakat ben, doğrusunu isterseniz, dördüncü maddenin ne olduğunu anlıyamamıştım. Acaba bu nasıl harikulâde bir usuldü ki, onu kullanmak sayesinde yol arkadaşlığı edeceğimiz güzel kadını ele geçirebilecektik? Yoksa bu usulü herkes biliyordu da bir ben mi nasılsa öğrenmemiştim? Cehaletimi sezdirmemek için ihtiyatı elden bırakmadım. Seyahat arkadaşımın bahsettiği şeyden hayrete düşmemiş gibi görünerek:

— Demek ki maddelerin içinde en muvafığı dördüncüsü öyle mi?... diye sordum.

— Bana kalırsa öyle... Ama siz de fikrinizi söyleyin. Tahmininizce birinci, ikinci maddelerin yol arkadaşımıza karşı kullanılması daha iyi netice mi verir?

Herif, bana birdenbire esrarengiz göründü. Acaba kendisi gizli bir cemiyete filân mensuptu da beni de ayni cemiyetten mi zannetmişti? Ağzından lâf alabilmek maksadiyle:

— Evet, hakkınız var, dedim... Birinci ve ikinci maddeler biraz yavan düşecek. Ama durun bakayım... Vaaay... Dördüncü madde aklımdan çıkmış... Hafızam azıcık zayıftır da..

— Dördüncü madde unutulur mu hiç?

Unutulması caiz olmayan şeyi unuttuğum için süt dökmüş kedi gibi ezildim büzüldüm. Halbuki birinci, ikinci maddelerden bile haberim yok. Nerede kalmış dördüncüsü...

Esrarlı adam, bir vaız tavrıyla beni aydınlattı:

— Dördüncü maddede esas olan samimiyet, ihtimam ve alâkadır. Aynı zamanda her türlü sosyete âdetlerini biliyormuşsunuz gibi bir tavır takınmanız zarûridir. Aranızda beş on nâzik cümle konuşulmaz, derhal kadının elini elinize alarak öpüverecek ve bunu modern hayatta yapılması gereken bir hareket gibi göstereceksiniz. Öpücüğünüzü kondururken öyle bir tavır takınacaksınız ki, kadın, sosyete hayatındaki derin bilginizi anladığından «Aman, bir görgüsüzlük yapmıyayım!» korkusuyla size itiraz edemiyecek. Dördüncü maddede dikkate alınacak bir nokta daha vardır: Sanki kadının güzelliği karşısında aklınız fikriniz darmadağın olmuş, pusulayı şaşırmışsınız gibi bir poz takınacaksınız. Kadın da buna karşılık yapacağınız bazı taşkınlıkları mazur görmek zorunda kalacak.

— Dördüncü usul böyle ha? Bu sahiden bir nizamname maddesine benziyor.

— Elbeeet... Aşk Nizamnamesi!.. Nizamnamenin muharriri de bendenizim!... Bütün maddeler tarafı âcizanemden kaleme alınmıştır!

Adamcağız bunu ciddiyetle söylüyor, âdeta «banka memuruyum.» yahut, «demir yolu mühendisiyim.» der gibi aşk nizamnamesinin muharriri olduğunu gayet tabiî, gayet olağan bir şeymiş gibi ileri sürüyordu.

— Aşk nizamnamesini yazarken hangi esaslardan faydalandınız?

— Faydalandığım kaynaklar doğrudan doğruya hayattır. Hayatı tetkik ve tahlil ettim. Bilimsel bir surette sınıflandırdım. Lüzumsuz taraflarını attım. Lüzumlularını basitten mürekkebe doğru çeşitli guruplara ayırdım. Meselâ birinci maddenin en basit olduğunu kabul etmiyor musunuz?

Anlaşılıyor ki bu zat, yarattığı ilmin dört bir tarafa yayıldığını, eserlerinin herkes tarafından okunup ezberlendiğini bütün âlimler gibi zannetmekteydi.

— Her ne kadar usulleriniz herkes tarafından bilinirse de hafızamda tazelenmeleri için lûtfen bir kere daha tekrar buyurur musunuz?

Asla yorulmaksızın prensiplerini dünyaya yaymağa karar vermiş bir ideoloji propagandacısı tavrıyla bana aşk nizamnamesini anlatmaya başladı:

— Birinci usul... Teşbih yoluyla anlatmak lâzım gelirse, bu usul doğramacılıktan ziyade dülgerliğe benzer. Yani kabadır. Gözünüze kestirdiğiniz kadına doğrudan doğruya: «Bayancığım, hayat o kadar güzel ki, bu güzellikten istifade etmek için acele etmemiz lâzım. Gençlik bir daha ele geçmez. İhtiyarlayınca: Neden vaktimi boş yere geçirdim? Eyvahlar olsun, diye yanıp yakılırsınız ama son pişmanlık fayda vermez. İşte ikimiz de genciz, ateşliyiz. Haydi kalkın, bizim bir bekâr odası var, oraya gidelim.» dersiniz. Şayet kadın «Ayıp!» derse, «Kimden ayıp? Ben kimseye bir şeycikler söylemem ki...» cevabını verirsiniz. «Günah!» diyecek olursa, «Nesi günah bunun? Eğer cennete gideceğiniz varsa, sırf bunun için sizi oradan cehenneme kovmazlar, merak etmeyin!» diyerek sözünü kesersiniz. Kadın tarafından başka itirazlar da gelebilir. Lâkin bunların evvelden kestirilmesi mümkün değildir. Zaten dedim ya: Birinci usul geçer ayak tesadüf edilen aptalımsı kadınlara karşı kullanılacak basit bir usuldür.

İkinci usul: Kendinizi mümkün olduğu kadar kabalaştıracaksınız. Meselâ diyeceksiniz ki: «Eeee... Uzun etme canım! Hoşuna gittiğimi anlamıyor değilim... Haydi haydi!... Boş yere nazlanıp durma karşımda öyle... Öp yanağımı bakayım!» Bu ikinci usulde siz diye hitabetmeğe lüzum yoktur. Doğrudan doğruya sen diye söze başlamalı. Kadının ağız açmasına vakit bırakmadan: «Ne kadar kırılıp dökülsen boş, yavrum!» diye söze devam edersiniz. «İkimizin birbirimize göre biçilmiş kaftan olduğunu bu bakışta anladım. Haydi gel kucağıma otur. Oturmazsan seni zorla oturturum ha!» Bu usule aynı zamanda apaş usulü denir. Ama lüzumunda çıt kırıldım bir küçük bey bile bunu kullansa olur. Çünkü efendim malûm ya, kadınlar ekseriya kabalıktan hoşlanırlar.

Üçüncü usul: Kayıtsızlık ve nefrettir. Kadına hiç ehemmiyet vermiyormuş gibi görünüp söz düştükçe, onun da hayatta tesadüf ettiğiniz binlerce kadından farklı olmadığını başına kakmak. Bir kadını bundan fazla sinirlendiren şey yoktur. Bu cins hakaretinize uğrayan kadın, artık size kayıtsız değildir. Ne yapıp yapıp harikulâdeliğini göstermek ister. Gözünüze girmek onun en büyük emelidir. Etrafınızda pervane gibi dolaşmağa başlar. Bugün değilse yarın mutlaka ateşinize yanacaktır.

Dördüncü maddeyi biliyorsunuz.

Beşincisi: Kıskançlık esasına dayanır. Bu o derece çok kullanılır, öyle malûmdur ki, tekrarına lüzum görmüyoruz. Başlangıcı Habil ile Kabil vakası olduğu için usullerin en eskisi budur. Gözünüze kestirdiğiniz kadına işittirecek şekilde mevhum bir kadınla telefonda konuşursunuz. Yahut, sözde dalgınlıkla, yere bir kâğıt düşürerek sanki bu kâğıt herhangi bir sevdiğinizin mektubuymuş gibi telâşlanır, kâğıdı mini mini parçalar halinde yırtarsınız. Lâkin kâğıdı adamakıllı yırtıp parçalarını da toplayarak çeşitli yerlere dağıtmalı ha! Çünkü kadınlar kurnazdır. Siz oradan ayrıldıktan sonra mini mini parçaları toplayıp bir araya getirerek yırttığınız kâğıdın meselâ alacaklınız tarafından gönderilen tehdit mektubu olduğunu anlayıverirler, karışmam.

Altıncı usul: Öbürlerine nisbetle daha ince, daha karışık ve daha güçtür. «İkiz ruhlar teorisi» denen bu usulü tatbik edebilmek için, erkeğin oldukça zeki ve hassas olması gerekir. Maksada uzak, dolambaçlı yollardan gelmelisiniz. Konuşmanızın bu noktasında derin düşüncelere dalar, sanki uykudan uyanır gibi: «Hanımefendi, talihin bizi birleştirmesi hakikaten garip değil mi?» dersiniz. Kadın bu suale aşağı yukarı şu yolda karşılık verir: «Bunda garip olacak ne var? Her gün yüzlerce tanımadığımız insanla rastlaştığımız gibi bugün de sizinle tanıştım.» Siz bu maddiyatçı cevabı duyunca, kadıncağızın gafletine acırcasına, hassas, müşfik fakat aynı zamanda esrarlı bir tavır takınırsınız. Ve: «İkiz ruhlara dair malûmatınız yok galiba hanımefendi.» deyiniz. Kadın, size: «Hayır.» cevabını verecektir. O zaman bir müddet, gözlerinizi yumup susunuz. Sonra, sesinizi, başka bir âlemden geliyormuş gibi derinleştirerek: «Tabiat herkesi ikiz yaratmıştır! Bu kaidenin hiç istisnası yoktur. —diye söze başlayın.— İnsanlar, mesut olabilmek için, dünya yüzündeki eşlerini arayıp bulmalıdırlar.» Yine bir müddet susunuz. Nihayet, yüzünüzü kadının yüzüne yaklaştırıp gözlerinizde acaip bir pırıltı yaratarak devam ediniz: «Bütün gizli sezilerimle hissediyorum ki, bugün sizinle burada tanışmamız, gelişi güzel bir tanışma halinde kalmıyacaktır. Biz ikiz ruhlarız. Birbirimize ta ezelden beri vâdedilmişiz. Biliyorum: Kaderin elinden kurtulmak istercesine benden kaçacak, bana karşı savaşacaksınız. Ama beyhude... Kaderin pençesinden yakayı sıyırmak mümkün mü? Dünya kurulalıdanberi buna daha hiç kimse

muvaffak olamadı. Siz mi talihe karşı geleceksiniz? İşte şuracıkta, şu güzel, şu beyaz güzel alnınızda ergeç bana ait olacağınız yazılı... Alnınızın yazısını bozabilir misiniz? Hayır, değil mi? O halde benimle mücadeleden vazgeçip dudaklarınızı uzatınız!» Bu tiradı dinledikten sonra zavallı kadıncağızı bir düşünce alır. Kaza ve kaderci felsefeniz onun ruhunu kavramıştır. «Mademki eninde sonunda bu adamın olacakmışım, o halde niçin boş yere direteyim?» diyerek yelkenleri suya indirir... Nasıl bu usül? Enfes değil mi?

Hayret içinde:

— Beyefendi, affedersiniz ama bu kadar malûmatı nereden topladınız? dedim.

Adam, mütevazi bir tavır takındı. Başını sallayarak:

— İlâhi, dedi, insanlığın faydası için çalışan âlimlere baksanıza bir kere... Hepsi de lâboratuvarlarında yüzlerce tecrübe yapar ve bu yüzlerce tecrübenin çoğunda muvaffakiyetsizlikle, ümitsizlikle karşılaşırlar. Lâkin yine de hiç cesaretleri kırılmayan nice ilim kahramanları, her şeye ve herkese rağmen, ailelerinin saadeti bahasına karılarının arzusu zıddına, hattâ sıhhatlerini, vücutlarının uzuvlarını kaybederek çalışırlar, çabalarlar. Nihayet hakikatin güneşi doğar.

İhtiyatla konuştum:

— Siz de bu hakikat güneşi doğuncaya kadar kimbilir ne tehlikeler atlatmış, muhterem eşinizi ne derece gücendirmiş, ne kahırlara uğramışsınızdır...

Feci şeyler hatırlamış gibi başını önüne eğdi:

— Sormayın, ah sormayın! En büyük tehlikeyi yirmi yaşında atlattım. Lâboratuvarımda tecrübe yaparken, üzerinde tetkiklerde bulunduğum kadının kocası beni yakaladı. İlimdi, bilimdi anlatamadım. Boynumda iki bıçak yarası açtı. Beni sıcak suyla haşladıktan sonra, merdivenden aşağı fırlattı... Yirmi iki yaşımdayken rakibim tabancasını üzerime boşalttı. Bereket nişancı değilmiş de kaza çıkmadı. Kaç kereler dolaplara girip saklandım. Balkonların korkuluklarında asılı kaldım. Ama işin en fecisi, aşk nizamnamesini tamamlamadan evvel, karıları tarafından aldatılan kocaların ruh hâletlerini anlamak lâzım geldiğinden, zevceme kendi elimle âşıklar hazırladım. Ah, sormayın bu cihetleri! Fakat neylersiniz ki, aşk ilmiyle uğraşıyordum. Bütün bunlar ilim uğrunda fedakârlıklar, kahramanlıklardı.

— Dur, dur... Çıkarma. Elbisenin altına mayo giymeyi unutmuşsun!..

Kompartman arkadaşım daha bir çok şeyler anlattı. İlk bakışta hiçbir harikulâdeliği yokmuş gibi görünen bu mütevazi adam, ihtisas edindiği ilim sahasında bahsi derinleştirdikçe insan üstü bir hal alıyor, bir havarî tavrıyla konuşuyordu.

— Yalnız altı usul mü buldunuz? diye sordum.

— Hayır, başlıca yedi usul vazetmişimdir. Altıncısını kısaca söyledim. Lâkin yedincisini henüz söyliyemedim. Bu yedinci usül en dâhiyane, en sihirli usüldür. Bunun önünde akar sular durur. Altı usülden hiçbiri fayda vermediği takdirde, yedincisine baş vurunuz. Buna karşı hemen hemen hiçbir kadın dayanamaz. Bu usül kolleksiyonumun incisidir. Yedinci maddeyi de hülâsa edeyim. Bu madde...

Cümlesini bitirmeğe imkân bulamadan tren durdu.

— Vay, geldik galiba!...

Pencereden uzanıp baktı ve telâşlandı:

— Oooo! Ben burada inecektim. Allahaısmarladık. İnşallah yine görüşürüz, dedi.

Bavulunu yakaladı, elimi sıkarak aceleyle trenden atladı. Bir gürültü, bir patırtı tren hareket etti.

Ben, teessürümden içim içime sığmıyarak yolunmağa başladım:

«— Eyvahlar olsun, ne halt ettim de bir takım teferruat üzerinde durarak maddelerin en ehemmiyetlisi olan yedinciyi öğrenmeden aşk âlimini elimden kaçırdım?»

Tam ben böyle söylenirken kompartmanın kapısı açıldı. Üzerinde dördüncü maddenin tatbiki lâzım gelen deminki boylu boslu güzel kadın içeriye girdi.

Dördüncü madde gereğince, kendimi kadının güzelliği karşısında mahvolmuş göstermek maksadıyla yerimden heyecan içinde sıçradım ve arkamı duvara dayıyarak yol arkadaşımın yüzüne hayretle baktım.

İkinci Kısım

Aşk Nizamnamesinin Hayata Tatbiki

Zanuederim ki, halimde şaşkınlıktan ziyade aptalık vardı. Öyle ya, istediği kadar güzel olsun, dünya yüzünde hangi kadın bir erkeği yerinden sıçratıp duvara yapıştıracak kadar harikulâdedir? Bu şaşkın tavrımla hayatımda ilk defa hayvanat bahçesine gidip de zürafa görmüş bir köylü çocuğuna benziyordum.

Dördüncü usülün bütün teferruatını hafızamda derleyip toparlıyarak kaide gereğince kadına karşı ihtimam ve alâka göstermek maksadıyle ağır raf üzerinde duran çantasını elime aldım ve yol arkadaşıma uzattım.

— Hayır ola! Ben sizden çanta manta istedim mi? diye hayretle yüzüme baktı.

Kırk yıllık bir dostumla konuşur gibi büyük bir samimiyetle:

— Belki bir şey lâzımdır, cicim, dedim. Kitap mitap, pudra, dudak boyası filân... E, yolculuk bu insanın ihtiyacı olur.

— Hayır, istemez. Siz onu yine yerine koyunuz bakayım.

— Başüstüne... Pencereyi açayım mı?

— Pencere açık ya...

— O halde kapatayım mı?

— Lüzum yok.

— Susadınızsa limonata getireyim?

— Hayır, teşekkür ederim.

— Acıkınca derhal emredin, size lokanta - vagonundan...

Sözümü kesti:

— Mersi, tokum.

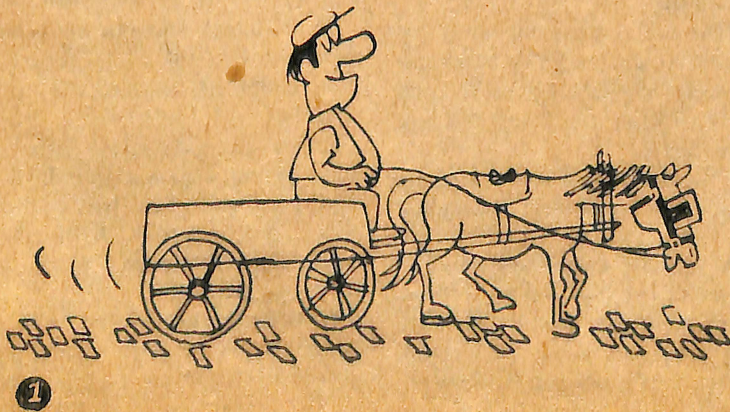
— Söyleyin, canım, sıkılmayın.

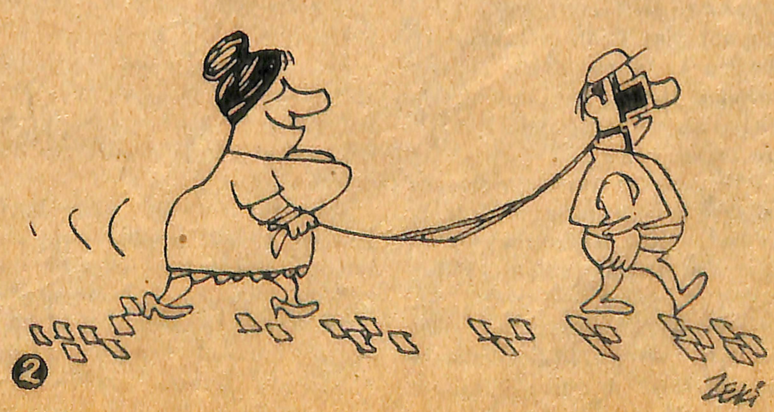
— A, istemez dedik ya!

Aramızda dördüncü maddenin gerektirdiği samimiyet herhalde meydana gelmiş olacaktı. İşte kadınla alâkalanmıştım. İcabeden ihtimamı kendisine göstermiştim. Şimdi de sosyete hayatından çaktığımı ona ispat etmeli, usule uygun şekilde el öpmeliydim.

Birdenbire:

(Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Arabacının karısı!..

— Dünya yüzünde ne insanlar var, dedim. Balığı bıçakla keserler, hanımefendilerin müsaadesi olmadan sigara içerler. Halbuki ben katiyen böyle şeyler yapmam.

— Peki ama bundan bana ne?

— Hiç yani... Malûmat kabilinden arzediyorum... Daha garibi var, efendim. Kendini adam yerine koyarak sosyetelerde dolaşan herifler den birinin her nasılsa evine uğradım. Bulamayınca kenarını büküp bir kartvizit bıraktım. Ertesi gün bana yolda rastladı da ne dese beğenirsiniz? «Sağlam kartın yok muydu ki bana kırık kart bırakmışsın?» demez mi? Eh, artık bu lâf üzerine yürek olsun da dayansın.

Görüyorum ki zemin ve zaman hazırlanmıştı. Dördüncü maddeye hareketimi uydurarak yol arkadaşımın elini centilmence yakaladığım gibi dudaklarıma götürdüm. Kadın:

— Çıldırdınız mı siz? diye haykırarak elini geri çekti. Ne hakla ve niçin elimi öpüyorsunuz?

Aptal aptal sırıtarak:

— Güzel, beyaz, biçimli... Pek hoşuma gitti de, dedim...

— Ya, hoşunuza gitti öyle mi? Tanımadığı kadının elini öpen erkeğe ne derler biliyor musunuz?

— Şen, cetilmen, sosyetik derler.

— Hayır, bilemediniz, öyle demezler. Terbiyesiz, edepsiz, küstah, derler.

«— Vay! diye düşündüm. Galiba bizim aşk âlimi tahmininde yanılmış. Bu kadıncağıza dördüncü madde tatbik edilmiyecek. Yol arkadaşım münevver, malûmatlı bir şeye benziyor. Öyleyse usullerin en çetrefiline, yani altıncısına başvurmalıyım.»

Kadının yüzüne esrarlı esrarlı bakarak:

— Hanımefendi, talihin bizi birleştirmesi hakikaten garip değil mi? dedim.

— Bundan garip olacak ne var? İnsan her seyahate çıkışında mutlaka bazı kimselere rastlar.

Tesirli ve derin bir sesle sordum:

— İkizleri bilir misiniz siz?

— İkizler dediğiniz istasyon ismi mi?

— İstasyon ismi değil, felsefe bu, felsefe... Anlaşıyor ki sizin ikiz doğan ruhlardan haberiniz yok. (Yüzümü yüzüne yaklaştırarak gözlerine dikkatle baktım.) Ben ilerki zamanları keşfederim. Yani falcı gibi bir şeyim ben. İşte şimdi size talihin bizi birleştirdiğini haber veriyorum. Şu an sizin hayatınızın dönüm noktasıdır. Evet evet, nafile hık mık etmeyin! Çantada kekliksiniz. Elimden kaçıp kurtulmak mı istiyorsunuz? Hah ha ha... Boşuna zahmet! Basiretiniz bağlandı. Bir yerlere kaçamazsınız...

— Ne saçmalar yumurtluyorsunuz siz? diye kadın fena halde kızdı. Eğer bana elinizi dokunduracak olursanız size derhal haddinizi bildiririm.

«— Haddimi bildirecek ha! diye düşünceye vardım. Beni tokatlamağa filân kalkacak galiba? Eh öyleyse metah olduğu anlaşılıyor. Demek ki tahminimde aldanmışım. Yol arkadaşım münevver, malûmatlı bir kadın değil, tam aksine, bir erkekle saçsaça, başbaşa döğüşmeye kabiliyetli bir mahalle karısı. O halde bu nevi kadınlara karşı kullanılan birinci maddeyi kullanıp cepheden taarruza geçerim.»

— Gel karıcığım, gel... Bu kuş tüyü yastığa bir de yün şilte lâzım!..

Yüksek sesle:

— Bayan, dedim... Görüyorsun ya, sen de gençsin, ben de gencim. Haydi gel uzun etme, fırsatı kaçırmıyalım. Anlıyorum ki benimle oynaşmasını senin de canın istiyor. Yabancı bir erkekle oynaşmanın günah olduğunu mu ileri süreceksin? Bunun neresi günah? Kırk yılda bir gönlümüzün arzusunu yerine getirdin diye seni cehenneme koymazlar, meraklanma!

Kadın, yüzünü pencereye, sırtını bana çevirerek:

— Siz cidden zır deliymişsiniz, dedi...

(Vay, küfür de ediyor, diye düşündüm. Apaş tabiatlı karının biriymiş. O halde buna karşı apaş usulünü kullanmaktan başka çare yok.)

— Ulan karı, dedim. Fındıkçılık yeter artık. Sünbül bebek tohumluğuna gelemem. Birbirimize göre biçilmiş kaftan olduğumuzu görüyorum. Tamam benim harcımsın. Senin ağzına göre de benden âlâ kaşık bulunmaz hani ya... Şamarı yemeden öp bakayım beni...

Beni hayretlere düşüren bir soğukkanlılıkla:

— Sarhoş olduğunuzu zannetmiyorum, dedi. O halde şu mini mini imdat işaretini çekince, nasıl bir rezalet çıkacağını anlarsınız ümidindeyim.

Külhanbeyliğin de sökmediğini gördüm. Çaresiz kendime çeki düzen vererek efendi efendi yerime oturdum. Şimdi de aşk nizamnamesinin üçüncü maddesi zihnimi kurcalamağa başladı. Oldu olacak, sonuna kadar gitmeye karar verdim.

— Bütün söylediklerim sizi tecrübe içindi, dedim. Fakat artık ne âdî mahlûk olduğunuzu anladım. Meğer sizin de öbür kadınlardan hiç farkınız yokmuş. Onlar hık demiş siz burunlarından düşmüşsünüz.

— Yoksa hemen boynunuza sarılacağımı mı zannediyordunuz?

İstihfafla omuzumu kaldırarak yüzümü buruşturdum:

— Boynuma sarılmak öyle mi? Beni mesut etmek için bula bula bunu mu buldunuz? Bütün kadınlar gibi siz de erkekleri bundan hoşlanır zannettiniz demek? Görülüyor ki hiçbir orijinalliğiniz yok. Âdiliğiniz, bayağılığınız...

— Şimdi imdat işaretini çekerim ha...

İster istemez sustum. Bir müddet sessizlik oldu.

«— Galiba bütün usulleri birden kullanmağa yeltenmem yanlış taktik, diye düşündüm. Kapalı kalan kapıyı çabuk açmak, bütün maymuncuklarını birden anahtar deliğine sokmağa çalışan acemi bir çilingir gibi toyluk gösterdim. Acele yüzünden şu kadına nail olamadım. Öyle ya, yarım saat içinde birbirine zıt bir takım tecrübelere baş vurulursa netice işte böyle fiyasko verir. Herhalde dördüncü usulde fazla durmam icabederdi. Şimdi ise elimde ancak bir koz kaldı, beşinci usul. Onu da bir deneyeyim. Bazı kadınların son derece kıskanç oldukları malûmdur.»

— Deminki istasyonda enfes bir kız gördüm, dedim. Ne de güzel gözleri vardı. Yanından geçerken yanlışlıkla çarptım. Yüzüme bakarak gülümsedi.

Yol arkadaşım somurtuyordu. Kıskançlık âlâmetleri diye sevindim.

Cebimden saatimi çıkarır gibi yaparak yere bir kâğıt düşürdüm:

— Aman yarabbi! —diyerek telâşlandım.— Bir aşk mektubudur bu... Yalvarırım alıp okuyayım demeyiniz. Sizi temin ederim ki gönderen kadını tanımıyorum bile... Esasen kendisine katiyen cevap vermedim. Fakat asla, asla size okutmam bu mektubu!

Böyle söyliyerek kâğıdı derhal kavrayıp yırttım ve parçalarını dışarı attım.

Kadın, kıskançlık âlâmetleri göstermek şöyle dursun, dışarı çıkmak üzere koridorun kapısına yürüdü.

— Müsaade edin, kapıyı ben açayım.

— Lüzum yok.

— Son defa olarak söylüyorum: İkizler nazariyesini biliyor musunuz? Şey... Nereye gidiyorsunuz? Hanımefendi; Hanımefendi, beni affediniz! Allahaşkına gitmeyiniz, Allahaşkına... Bendeniz sosyete hayatına âşinayım... Nereye gidiyorsun, kaltak? Fındıkçılık elverir. Ben de istasyonda bana gülen kıza giderim ha!

Ümitsizlik içinde altı usulü allak bullak ettim. Hiçbiri yaramadı. Yol arkadaşım beni iterek kompartmandan dışarı fırladı.

Arkasından:

«— Eyvahlar olsun! Ne demeğe yedinci maddeyi öğrenmedim. Eğer yedinci maddeyi öğrenseydim, bu altı maddenin iflâsından sonra onu tatbik edecek ve mutlaka bu enfes kadını ele geçirecektim.» diye saçımı başımı yolmağa başladım.

Üçüncü Kısım

Yedinci Madde

Dağ dağa kavuşmaz, insan insana kavuşurmuş, ne doğru söz! Nihayet aşk âlimine ikinci defa olarak tesadüf ettim. Fakat buluşmamız pek kısa sürdü.

Yine bir seyahat sırasındaydı. Bindiğim tren bir küçük istasyonda durdu. Kurvazman yapacaktık. Aksi taraflardan gelen katarlar aynı istasyonda bir müddet durduktan sonra zıt istikametlere gidecektiler.

Pencereden bakar bakmaz ne göreyim? Öbür trenin tam karşıma rastlıyan penceresinin yanında bizim aşk âlimi oturmuyor mu? Beni görünce gülümsedi ve:

— Merhaba! dedi.

— Allahaşkınıza, bütün mukaddesatınız aşkına şu yedinci maddeyi söyleyin! —diye yerimden fırladım.— Vadettinizdi, fakat söylemeden çıkıp gittinizdi.

— Hay hay, söyliyeyim... Yedinci madde...

Tam bu sırada trenlerin ikisi birden hareket etti. Pencereden yarı belime kadar sarkarak haykırdım:

— Bir kelimeyle olsun söyleyin.

Ne yazık, aşk âliminin bir kelime söylemesi bile mümkün olamadı. Tren düdükleri arasında söz işitilmiyordu.

Fırsatı göz göre göre kaçırıyordum. Aklımı oynatacaktım. Birbirimizi göre göre ters istikametlere doğru uzaklaşıyorduk. Kedi ciğere bakar gibi aşk âlimine bakıyordum. Lâkin ne saadet!...

Birden eli bana doğru sallandı. Parmakları arasında güneş gibi pırıl pırıl madenî bir şey gördüm. Galiba bir sarı altındı.

Vâ - Nû

DOSTU İLE ÂLEM YAPARKEN MAHALLELİNİN BASKININA UĞRAYAN KARA İBRAM SOKAĞA ÇIKAR. TOPLANMIŞ OLANLARA DAĞILMALARINI SÖYLER. ŞAŞIRAN VE İRİ CÜSSESİNDEN ÇEKİNEN MAHALLELİ, PEHLİVANA YOL VERİRLER.

KARA İBRAM KALABALIĞI YARIP GEÇMİŞTİ Kİ MAHALLE KABADAYISI YAKUP GÜRLEDİ...

DUR BAKALIM HELE, HESAP VERMEDEN BİRYERE GİDEMEZSİN!.

PEHLİVAN GERİ DÖNER. KENDİSİNE LÂF ATAN KABADAYININ OMZUNA EL ATAR. DAYRANMASINA FIRSAT VERMEDEN ÇELİK PENÇESİNİ SIKMAĞA BAŞLAR...

BU ÇEŞİT HADİSELER KARA İBRAMI İYİCE ŞIMARTIR. KÖTÜ ARKADAŞLAR, İÇKİ BU SAF KÖYLÜ ÇOCUĞUNUN AKLINI BAŞINDAN ALMIŞTIR...

KARA İBRAMIN ASIL MACERASI, GÖKSUDA MEHMET ZİYA BEYİN HAREMİ SEHER HANIMA RASTLADIKTAN SONRA BAŞLAR.

PATATES Şövalyeleri

— 20 —

Başkan:

— Güzel, dedi. Bu taraflarda ne arıyorsunuz böyle?

Bill:

— Matmazel Ketty Blimont kol gezisi yapıyor; Jeannette onundur ve biz de tayfalarıyız. Gemi defterinde zaten her şey bir bir yazılıdır, dedi.

Başkan alaylı alaylı:

— Bak hele, bak! dedi, demek matmazel Blimont bu köhne tekneyle kol gezisine çıkıyor ha?

Ketty:

— Ziyaretinizin sebebini öğrenebilir miyiz? diye sordu.

— Bize sağda-solda belli bir miktar afyon dolaştığını söylediler de biz de her rastladığımız gemiyi ne yazık ki baştan başa arama - tarama yapmak zorunda kaldık.

Ketty hafiften eğilerek:

— Emrinizdeyiz, dedi.

Derken rahat bir koltuk getirdi ve kasıla kasıla oturdu.

Başkan Bill'e adamları güverteye çıkartmasını ve her birine öteberilerini ayakları dibine koydurtmasını buyurdu. Filimario, Pis ve Settembre kuzu kuzu sıraya girmek zorunda kaldılar.

Filimario yavaşça Ketty'ye:

— Ne oluyor? diye sordu.

Ketty:

— Dediğimden fazla bir söz söylemeğe bakınız, diye mırıldandı. Tesire kapılmayınız; Fil, ne olursa olsun, ihanet etmeyiniz bana.

Başkan yoklama yaptı, Bill'in kendisine getirdiği kâğıtları inceledi, buyruk altında bulunan üç çelebinin arandığı sıra pasaportların tarihini gözden geçirdi. Her tayfa ceplerini boşaltmak, çantasını ya da valizini açmak zorunda kaldı. Ketty yoklamalardan kaytarmamak gibi şerefli bir yol tuttu ve elbisesini soyuna soyuna, yıkanma kılığında, bir içim su gibi, ortaya çıktı.

Başkan kaşlarını çatarak hemen:

— Kaptan! dedi, defteriniz yirmi kişi gösteriyor ama ortada yirmi üç kişi görüyorum.

Bill üç rehini göstererek:

— Bu üçü tayfaya dahil değildir, diye bildirdi.

— Ya kime dahildirler? Bunların gemideki varlığını nasıl ispat edersiniz? Hiç sizin gibi gemicilere yakışır mı böylesi!

Bill asıl bir davranış yaptı:

— Affedersiniz ama, ne bileyim, deniz kanununda kazaya uğrayanları kurtarmaktan alıkoyan hiçbir madde yoktur da.

— Bana aptalca sözler söyletmeyiniz: Kazaya uğramış insanlar, elbet, kurtarılır, kurtarılır ama hepsini de bir bir gemi defterine geçirmeli.

Bill o anda elinde tuttuğu defteri açtı ve boru gibi ses şunları okudu: «29 Mayıs, saat 16.30. Uğursuz fırtına yüzünden güç belâ sığındığımız bir uğrak yerinde, Bess adasında, teknelerinin paramparça olması üzerine kendilerini bu kıyıya atmış olduklarını ileri süren ve adlarının da: Filimario Dublè, yaş 30; Pio Pis, yaş 39, ve Settembre Nord, yaş 30 olduklarını söyleyen üç kişiyi, üç Nevaslippe yerlisini kurtarıyoruz. Kimlik kâğıtlarını bana vermişlerdir ve bu kâğıtlar New-York limanındaki makamlara gösterilmiş olacaktır.»

Müfettiş metnin işittiğine gerçekten uyup uymadığını bir bir inceledi, üç kaza yolcusunun kimliklerini istetti ve bunları da kılı kırk yararcasına gözden geçirdi.

Birden Filimario'ya:

— Demek, dedi, sizsiniz, sizsiniz bu üç kazazede?

Filimario telâşsız serinkanlılığı ile:

— Yooo, dedi, ben bu üç kazazededen biriyim. Öbür ikisi de işte sağımda ve solumda.

Settembre:

— Kıvak söz ettin, yaşasın doğruluk! Mösyö Dublè, dedi.

Bu kibar konuşma başkanı üzdü. Kuru kuruya Bill'e:

— Bu bayların yükleri var mı? diye sordu.

— Şurada gördükleriniz: Üç küçük sandık. Topu topu birkaç kat elbise kurtarabildiklerini söylüyorlar.

Müfettiş alayla:

— Altı ayağınızın arkasındaki şu üç küçük sandık sizin mi? diye sordu.

Pis, Settembre ve Filimario şöyle bir döndüler ve Ketty ile Bill'in mösyö Troll'ün elbiseleri ile doldurdukları üç küçük sandığı gördüler.

Filimario:

— Evet, dedi.

— Anahtarları bana verir misiniz, içini yoklamak isterdim.

Fil, Pis ve Sett söyleneni yaptılar; müfettiş küçük sandıkları açtı, kapakları kaldırdı ve bir zafer çığlığı kopardı.

— Tamam! Burada bütün New - York Devleti'ni zehirlemek için yeteri kadar afyon var.

Kanı tepesine çıkan Ketty:

— Aman Allah! dedi, inanılmaz şey.

Müfettiş alaylı alaylı:

— Ya siz, doğruluğu bu kadar seven kazazede bay, bu işe ne dersiniz? diye sordu.

Filimario istifini bozmadı.

— Bay Müfettiş, ben de madam Ketty'nin düşüncesindeyim, inanılmaz şey doğrusu.

— Delikanlı, hayaliniz kısırmış sizin; numaranız dünya kadar eski. İnsan malla bir kavalığa sokulur; kendisini herkese acındıra acındıra, hangi tekne olursa olsun atar kapağı ve böylece afyonunu güzel güzel geçirir; ne gören vardır, ne bilen, değil mi baylar?

Filimario başını salladı:

— Bay müfettiş, göz göre göre yanılıyorsunuz: Bizler, şu iki efendi ile ben, afyon kaçakçılığı yapmıyoruz ki; bizler afyonsuz üç asilzadeyiz.

Settembre çok yerinde bir fikir yumurtladı:

— Biz üç soylu kişiyiz, hem zarı ben 6-6 atarım, dedi.

Bunu derken zarları çıkardı ve bunları güvertenin döşemesine güvene güvene salladı. Millet bastı kahkahayı: 3-1 gelmişti zarlar. Bir mucize eseri olacak, zarlar ilk sefer böyle geliyordu.

Başkan adamlarına küçük üç sandığı filikaya indirmelerini ve bizim üç kafadarı da yüklerinin ardısıra alıp götürmelerini buyurdu.

— Siz yolunuza devam ediniz, matmazel. Ben bu üç silâhşörü götürüyorum. Dönüşünüzde, şahitlik etmek, ihtimal, bize gerekli her şeyi söylemek üzere artık durumunuzu kavramağa çalışın. Candan saygılarımı sunarım size.

Filimario, Pis ve Settembre, apartopar filikaya indirilmişti.

Bir dakika sonra Filimario:

— Bay müfettiş, konuşabilir miyim? diye sordu.

Deniz üzerinde bile, kanunu unutmayan müfettiş, vecize yumurtlarcasına:

— Olur ama, dedi, şu andan tezi yok söyliyeceğiniz her sözün size pahalıya mal olabileceğini de hesaba katınız.

Filimario:

— Anlaşıldı, dedi.

— Deyin bakalım.

— Size iki önemli meseleden söz açmak isterdim: İlkin yürekler acısı bir dalaveranın kurbanı oldunuz; sonra elimin çözülmesini isterdim. Bir insan, hele kibar bir insan, koca bir domuz sucuğu gibi sicimle bağlanmışsa, değersiz ama gerekli bir işi, burun silmeyi beceremez.

— Bu haber için, size teşekkür ederim. Burnuna gelince, bu işi üzerime ben alıyorum. Sizin gibi asilzadeler bağlı kalmış olmalıdırlar.

Müfettiş Filimario'nun burnunu sildi; sonra da Settembre'in burnunu temizledi. Yalnız Pis'in elini çözmek zorunda kaldı, çünkü adamakıllı sıkışmıştı Pis.

★

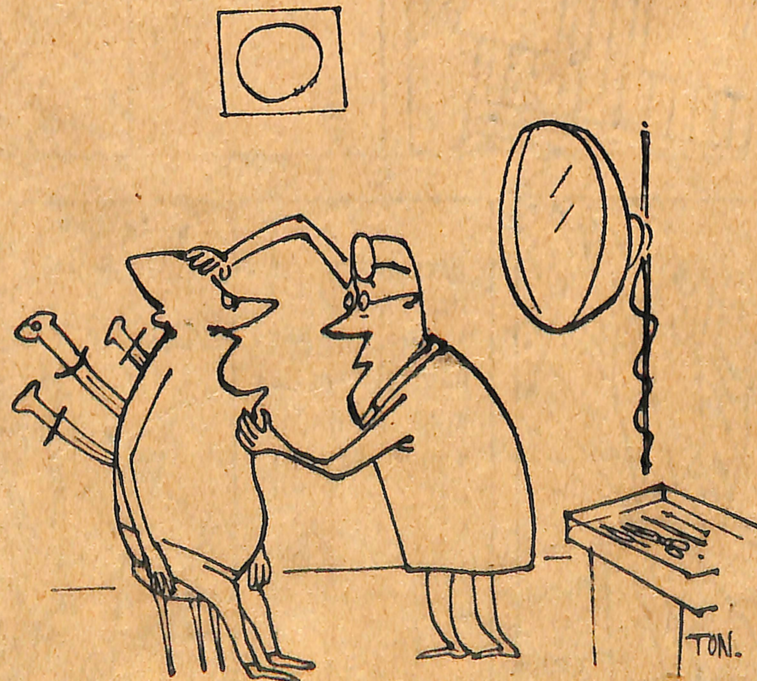
Bizim üç bahtı kara asilzadenin gözlerine New-York limanı sadece bir hayalet gibi geldi.

Fil, Pis ve Sett önemli bir bayın kurulup oturduğu kocaman bir masa önüne götürülmüş oldular.

Şef etekleri zil çala çala:

(Devamı var)

Bir doktor, yakalanan hırsızın karnındaki yarayı görmedi!..
(Gazeteler)

— Hiç bir şeyiniz yok.. Hafif üşütmüş olacaksınız!..

Sevgili Okuyucularımıza:

Bir küçük hesap:

20 + 8 = 28

Bu nedir, biliyor musunuz? Akbaba'nın sizler için hazırladığı ilâveli sayı...

Akbaba, 3 Ağustos perşembe günü, sekiz sayfa ilâveli, fevkalâde zengin, bambaşka bir sayı yayınlıyacaktır.

Bu 28 sayfalık özel sayıda, yalnız sayfa çokluğu değil, yazı ve çizgi çeşidinin çokluğu da sizi hayran edecek. Göreceğiniz iki yenilikten biri, yepyeni bir roman, öbürü, yine yepyeni bir çizgi romandır.

Roman şu:

Beş Genç Kız!

Yazan mı?.. Amerika'nın FRANÇOISE SAGAN'ı Rona Jaffe!..

Françoise Sagan nasıl Fransa'yı büyülediyse, Rona Jaffe de Amerika'yı baştan başa büyülemiştir.

Beş Genç Kız'ın filmi geçen kışın Amerika'nın en büyük sinemalarında bütün bir mevsim gösterildi. Başlıca Avrupa şehirlerinde de...

Biz, esere istenilen büyük parayı ödeyemediğimiz için, roman ve sinema dünyasının bu eşsiz şâheserini seyredemedik!

«Beş Genç Kız» filminin başrollerinde tam 12 yıldız rol almıştır.

Bu esere bir mizah romanı denemez. Ama, her sayfası ahlarla, oflarla dolu çatık kaşlı bir roman da değildir.

«Beş Genç Kız» da, bir yayınevinde çalışan beş genç kızla karşılaşacak, onların iş hayatı, gönül hayatı içinde yaşıyacaksınız.

«Beş Genç Kız», milyonların okuduğu romandır.

Çizgi romanımıza gelince:

Peyami Safa'nın bir romanı vardır, okuyucuları soluk soluğa arkasından sürükleyen bir romanı... Adı: «Bir Yılbaşı Gecesi»...

Arkadaşımız ressam ve karikatürist Bülent Şeren, bütün sanat gücünü kullanarak onu çizgi roman yaptı.

Türk edebiyatının büyük kayıbı Peyami Safa'nın yazı sanatı ile Bülent Şeren'in çizgi sanatından doğan bu eseri, hiç şüphe etmiyoruz, müstesna bir zevk ile okuyacak ve gelecek haftaları sabırsızlıkla bekliyeceksiniz.

Akbaba'yı yeniden almak, yeniden kolleksiyon yapmak istiyenler için, sayı 1 diye başlıyacak olan:

20 + 8 = 28

sayfalık ilâveli Akbaba 3 Ağustos perşembe günü çıkacaktır. Siparişlerinizi, bayilere, müvezzilere şimdiden yapmanızı rica ederiz.

Özür Dileriz

«Bir Fıkra Anlatır mısınız?» sayfasını, bu hafta, hikâyemizin uzunluğu yüzünden koyamadık. Gelecek sayımızda, sayın general:

Cemal Madanoğlu'nun

anlattığı fıkrayı takdim edeceğiz.

Yeni Rekor

Sallana sallana lokantadan çıkarken kendisini geçiren garsona sordu:

— Şimdiye kadar aldığın en büyük bahşiş ne kadar?

— Yüz dolar efendim!

— Peki bundan sonra sana bu suali sorarlarsa iki yüz dolar dersin!...

İki yüz doları verip lokantadan çıkarken:

— Aklımdayken sorayım dedi; sana bu yüz doları hangi akıllı vermişti?

Garson bir reverans yaptı:

— Siz efendim!

Ceza!

Yalnız ve kederli bakışlı bir yabancı San Fransisco'da bir lokantaya girer. Yanına yaklaşan güzel garson kız sorar:

— Ne emrediyorsunuz efendim?

— İki sahanda yumurta ve bir iki candan söz...

Garson gider ve az sonra yumurtaları getirir:

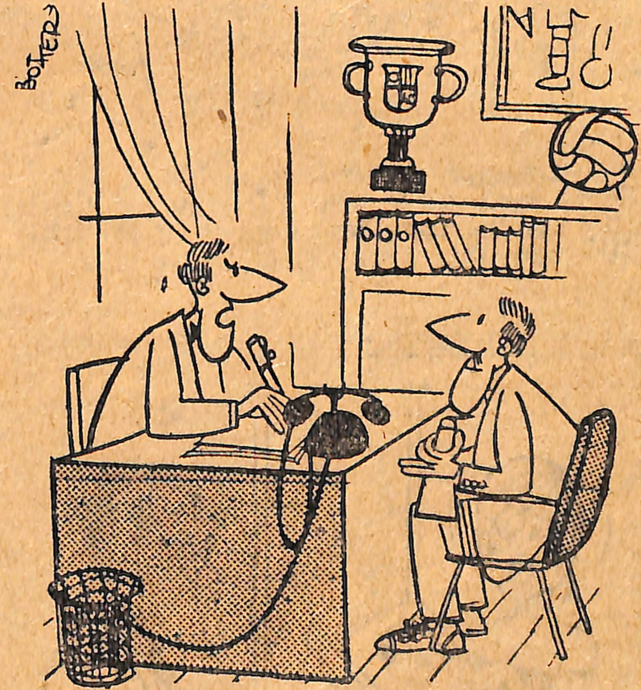
— Yumurtalarınız, başka bir şey istiyor musunuz?

— Hani candan bir iki söz de söyliyecektiniz?

Garson kız yabancının kulağına eğilir:

— Bu yumurtaları yemeseniz iyi olur!..

Transfer ayı:

— Takımınızdaki sağ açığı bize verin. Ben de size iki bekimizi, üstelik evdeki hizmetçi kızı da vereyim!..

CENNETTE!

Pazar sabahı verdiği din dersinde Peder John küçük hristiyanlara sordu:

— İçinizden cennete gitmek istiyenler el kaldırsın bakalım...

Minicik bir sürü el havaya kalktı. Yalnız Jimmy kollarını kavuşturmuş oturuyordu. Peder John sordu:

— Sen cennete gitmek istemez misin Jimmy?

Jimmy cevap verdi:

— İsterim, isterim efendim ama annem ders biter bitmez eve dön demişti de...

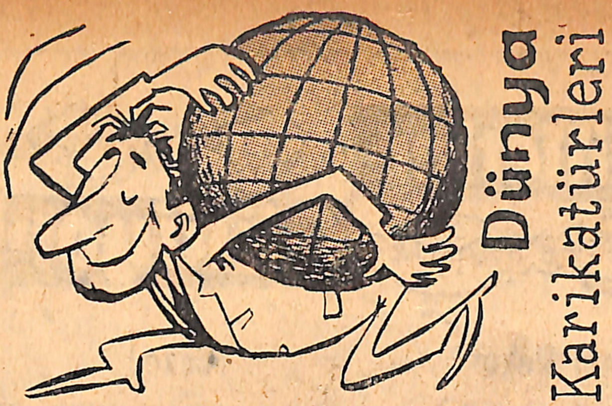
Zehir

Loyd George, daha meşhur değildi. Bir feminist toplantısında, bir kısım kadınların hoşuna gitmiyecek bir konuşma yaptı. Bir ara kadınlardan biri kalkarak şöyle bağırdı:

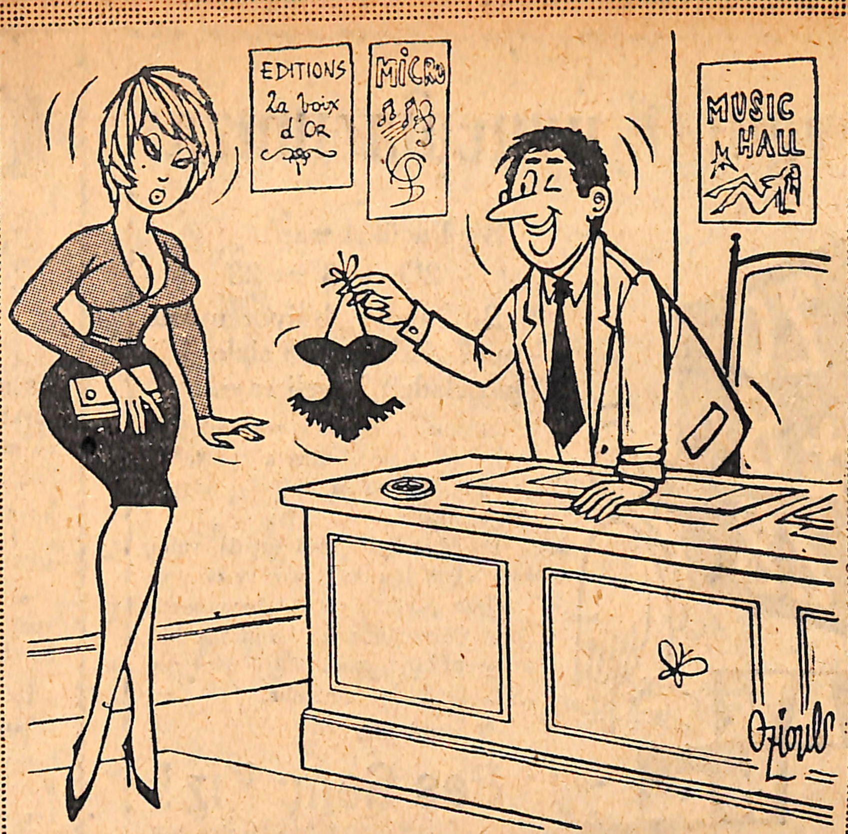
— Eğer siz benim kocam olsaydınız sizi hiç düşünmeden zehirlerdim.

Bu sözlerin çirkin bir kadından geldiğini gören Loyd George, gülümsiyerek:

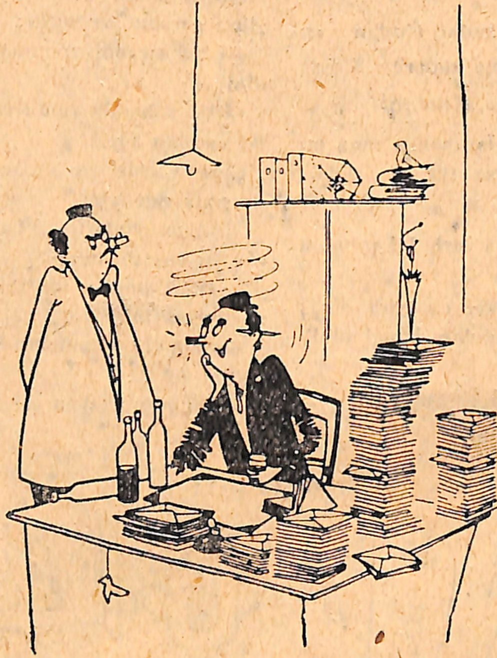
— Merak etmeyin; siz benim karım olsaydınız zehiri gözümü kırpmadan içerdim, cevabını verdi.

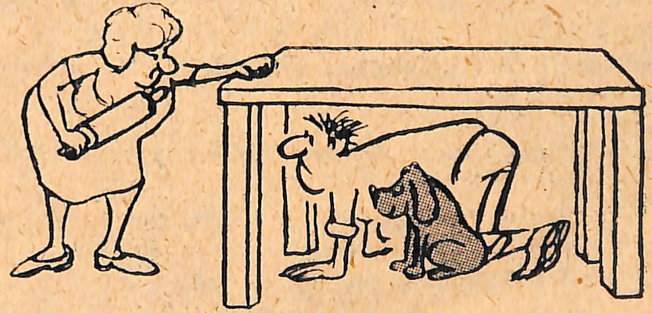
Dünya Karikatürleri

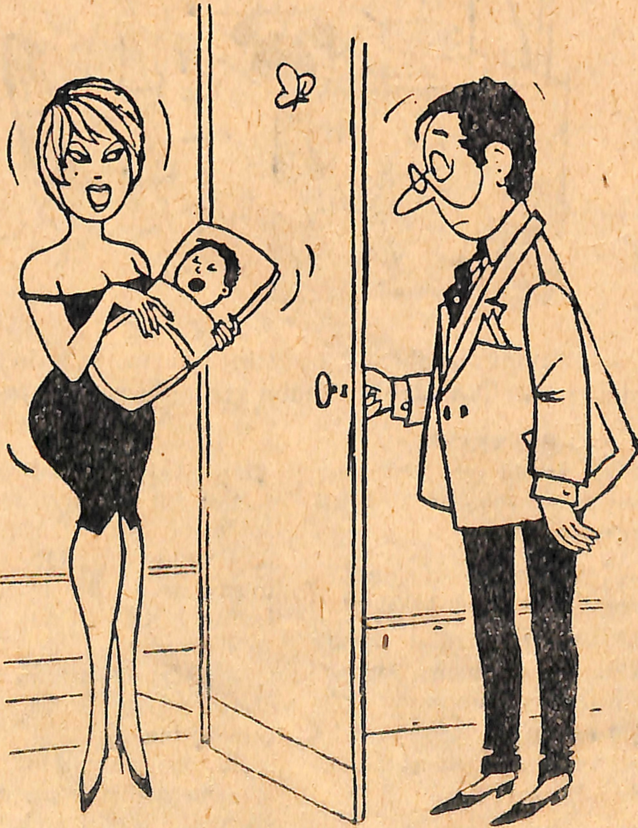
ARTİST ACENTASINDA:
—ÖNCE ŞU KOSTÜMÜ GİYİNİZ, ONDAN SONRA SESİNİZİ DİNLERİZ...

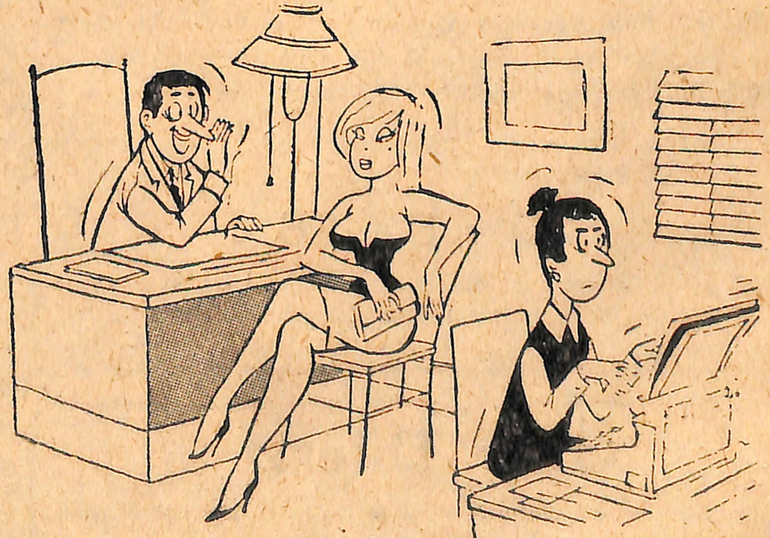
—İNSAF ET MÜDÜR BEY, ARASIRA BİR YUDUM İÇMEDEN BU KADAR ZARFI YALAYIP KAPATMAK KOLAY MI ?..

—ÇIK DIŞARI!
—BANA MI SÖYLÜYORSUN, KÖPEĞE Mİ ?

—BU MU ?.. MAAŞIMA ZAM YAPTIĞINIZ GECENİN HATIRASI...

—BUGÜN AÇIK BİR SEKRETERLİK VAZİFESİ YOK... AMA YARIN BİR UĞRAYIN !

Faal 567/18

PİYALE Makarnası paketleri üzerindeki aşçıbaşı resminden 5 dane (Posta kutusu 825 - İzmir) adresine yollayarak ikramiyelere katılınız !

Her ayın 15 de :

1	Kişiye	1.000 T.L.
4	«	250 «
10	«	100 «

T B B. 653/19

İkinci baskı

Birinci baskısı 20 günde satılıp biten roman!

- GÖÇ, Yusuf Ziya Ortaç'ın romanıdır.
- GÖÇ, Güzel türkçenin en güzel romanıdır.
- GÖÇ, İlk baskısı 20 günde satılıp biten romandır.
- GÖÇ, Bizim evimizin, bizim hayatımızın, bizim aşkımızın romanıdır.
- GÖÇ, size bir devrin hayatını, insanlarını, duygu ve düşüncelerini tanıtacaktır.

GÖÇ

- En iyi kâğıda, en güzel harflerle basılmıştır.
- GÖÇ, iplik dikişle dikilmiştir.
- GÖÇ, beyaz karton kapak içindedir.
- GÖÇ, beş renkli, kuşe kuvertüre sarılmıştır.
- GÖÇ, her yerde 5 liradır.
- GÖÇ, bütün siparişler, taahütlü olarak gönderilir.

Umum Satış Merkezi:

- AKBABA yayınevi. Divanyolu, Klodfarer Caddesi, No. 8 - 10, daire 3 — İstanbul.

Olgunluk imtihanında :

— Maşallah, Maşallah.. olgunluk fevkalâde!..

— Il Travaso —